

மலர்விழி

ஆசிரியர் எம். சி. யேசுதாசன்

பூன் 1972

35 சதம்

அன்பளிப்பு

பொன்னக்கா கிழாக்குவேக் அகி திச்டாம்பிரம்
சின்னத்துக்கர ஏட்டுண்ணலி அன் டிஸ்திபியுட்டர்ஸ்
ஸ்ரீ என்வி வீதி । மாழப்பாணம்

உள்ளே

கதை

புநகரி மரியதால்
குமர் தனபால்
என். பி. கிருஷ்ண
என். இரங்கம் புஷ்பவனம்

கட்டுரை

எம். சி. யோசதாஸ்

ஏனோட்டத்தில்
ஏதையும்சுரட்சம்
இரங்கம் ஜேஸ்வரன்-
தமிழரங்கம்

கவிதை

மகாகலி பாறு
மக்கள் கவி குளி

கதை-கவிதை-கட்டுரை
உள்ளே வரும் பெயர்கள்
யாவும் கற்பனை

சுவையிது
புகை இன்பம் பெற

ஆர். வி. ஜி.

பிடிகள்

உபசீபாகியுங்கள்

பொகல் : 230

தந்தி : ஆர்வீஜி

47, பிச் ரோட்,

மாழிப்பாணம்

குறுகிய காலத்தில்
சிறந்த முறையில்

- ★ நாள்கள்
- ★ வர்த்தக படிவங்கள்
- ★ பற்றுச் சிட்டுகள்
- ★ ஏட்டத் தலைப்புகள்
- ★ அச்சிட

இன்றே வருகை தருக

நாவலன் பதிப்பகம்

புகை இன்பம் பெற, நாவலன், மாழிப்பாணம்.

வட்டுக்கோட்டை அடைக்கலந்தோட்டம் கந்தசவாமி கோவிலின்
புதிய மயில் வாசனத்தின் படம் இது. செம்பினால் வெளிப்பக்கம்
செய்யப்பட்டு உலோக முலாம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்
வேலையைச் செய்து முடித்துக் கொடுத்தவர்கள்:
கே.கே. எஸ். விதி. யாழ்ப்பானம்
யாழ் உலோகத் தொழிற்சாலை முதாபளம்
ஆசாரியார்: எஸ் கெங்காதான்

தறன் ஆட்ஸ்

(ராஜா தியேட்டர் முன்)

3. மணித்தியாலயத்தில் றபர் சீல்
செய்து கொடுப்பவர்கள்

வட மாகாணத்தில் சில்க்ஸ்கிரீன் போஸ்டர் அச்சிடுபவர்கள்.
மற்றும் ★ சினிமா சிலைட்ஸ்
★ விளம்பர போட்ஸ்
★ லேபல் டிசைன்ஸ்
★ புளொக்ஸ்
தயாரிப்பாளர்கள்.

72/3 கல்துரூபியார் வீதி:

யாழ்ப்பாணம்:

வடக்கில் மிகப்பெரிய பாற்பணையை
“மோனிங் பெல் மில்க் கம்பனி”

காலையும் — மாலையும் உங்கள் இல்லம்
தேடிவரும் சுத்தமான பசும்பால்
வினியேசுகள்தர்கள்:
‘‘மோனிங் பெல் மில்க் கம்பனி’’

சென் பீற்ரேர்ஸ் பாம்
“தயா இல்லம்”
இருபாலை: கோண்டாவில்

அலுவலகம்
27-1, மணிக்கூண்டுவீதி
யாழ்ப்பாணம்

“போற்றுபவர் போற்றட்டும்;—புழுதிவாரித்துற்றுபவர் தூற்றட்டும் தொடர்ந்து சொல்வேன் — ஏற்றதொரு கருத்தை.”

மலர் வி மில்

திங்களிதல்

191, பருத்தித்துறைவீதி
நல்லூர்
யாழ்ப்பாணம்

மலர் — 10

கவரசிந்தியகம்

வி மில் — 1

எம் நினைவு!

ஸுக்ரீவர்டுவி புதின்தான் — சஞ்சிகா — ஹி வெளியிடுவதென்று அதற்கு முன்டு செய்யும் குபா வியாபாரத்திற்கும் தீர்ப்பள்ளபேறு முழுமாது.

இந்தை இஷ்ய நேர்மா: ஒன்று பூர்வமாக உரையாகவே எம்தாட்டவர் நட்டுப்பற்றிய அளவிய நட்டவரின் நட்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் பற்றும்கூட கடை காரணமாகும்.

10-வகுடங்களுக்கு முன்னர் 1962 சிக்கிராந்தின்வில் நாட்டு முதலிடமை வெளியிடும் பேரழுது நென்கிய குப்பாப்பக்கிரிகைகளும் — தாஸைமிகு இலக்கிய — ஸினிர ஏடுகளும் — செய்திதாங்களும் ஆயிரக்கணக்காக வரத்துக்கு வராம் என்னவில் வந்து ஆர்த்த செய்யும் எம் நட்டுப்பகடப்பாவிலீன் பகடப்புக்களையும் - வெளியிடுகளையும் நக்கிக் கொள்கிறதை.

அந்த வேலையிலே நாறும் நொடித்து சஞ்சிகை வெளியிட முடியுமென்ற எண்ணத்தில் வரசாகுக்கு எல்லாம் இதற்கு காரணிக்கையோடு வைத்து ஆயிரிய கடந்த மழுதுப்போது “நட்களவற்றை வரவேற்கும் நட்களிலுக்கூட நிறைக்க இன்வீருக்கிரைடு நம்புவதைக்கால் வளர்த்து — நமினிப்பதாகி செய்து—மகிழ்ந்து—நமிழ்யனவர்கள் நிறைக்கு — நமிழ்ப்பனியர்களும் கடும்பனியில் இருங்கியிருக்கும் என்ன முயற்சியைப் போற்றிப்படுகிறது — வாற்கத் வரவேற்கும் என்ற முழுமுடிகால் என்னுக்கிட்டு’ என்ற மழுதியிருக்கொடு ஆம் அந்த எண்ணால் வரசாக்கள் மத்தியிலும் வர்த்தக வர்த்தகங்கள் மந்தியிலும் விள்ளபோகவில்லை

வாசகினதும் வர்த்தக வள்ளுவனினாலும் ஆதாவும் சமக்க பெபோறுதல் இந்தவள்ளுமே இருக்கிறது. திரீஸ் சுதாநூதனம்.

10-வடிடங்களுக்கு முன்னர் இந்தத்திலை இறைவன். இன்றாக உடல் விந்திய சுஞ்சிகையின் ஆதிக்கம் சிறிதளவும் இருக்கிறது.

இந்தினியரே வாசக்கு வாரம் - நங்களுக்குத்தியங்கள் புதிதுதாரா சுக்கிளகங்கும் - புதின்தார்களும் கோஞ்சி மறந்த வள்ளும் இருக்கின்றன.

அதுமட்டுமல்ல; தலையங்களே ஏழுத்தெரியாத தெடுவொடுக்கானதும் தமிழகத்தில் இந்த வெளியாகும் சுஞ்சிகை விலை இங்கு விகடயங்களை அப்படியே நிறுத் தீர்க்க அச்சிட்டு பத்திரிகைக் கார்த்தகையே கெடுத்து வழங்கிறார்கள். இது வாசகங்குக்குத் தெரியாததாலோ; சொல்லவேண்டியது சாக்டா.

வள்ளுக்கால்.

தொழிலதிபர்களின் ஆதாவு!

யாழிப்பாளை ஸ்ராவி விதியில் இருக்கும் பிரபல தொழிற்சாலை உள்ள சூரியபரம் கேட்பதற்காக உடனே புறநீதேஷ்:

போதுமே பொத்தமாவை சிலைக்கரியாவை வாய்க்குவதற்கு ஸ்ரீ முதலாவினால் போது மக்களும் நெரிந்து கொள்ளுகின்றார்கள். யாறும் அதற்கும் புக்குந் துசோர் கன்னைக்காத்தரிக்க சென்றுபோல் யாறும் ஒபேக்காக அதிகரி திடுப்பிடம் சென்றார். என்னை அவர் யாரோ கட்டுமாறன் போதும் வாய்க் கால்களை வந்திருக்கிறார் என்று என்னை பிரிந்த முகத்துடன் உபசரித்து தங்கோட்டு உள்ள நட்காலியில் இந்தினிட்டுச் சிரித்தார்.

நாறும் சிரிப்பை வரவழக்குச் சிரித்தேன்.

என்ன வேண்டுமேக்குரி!

விளம்பரம் வேண்டுமேன்றோ.

சிரித்தார்.

நாறும் சிரித்தேன்.

“நாங்கள் விளம்பரம் செய்வதற்கிலை. ஏங்களுக்கு வேண்டுப் பிளம்பரங்கள் இருக்கின்றன. விளம்பரங்கள் கொடுத்துவிட்டு ‘ஏங்கோர் ரக்கிறுன்’ என் மாட்டுக்கொள்வார்” என்று.

சிறிது நேரம் மொன்றில்லையது.

“ஏப்பத்திரிகைக்கு விளம்பரம் ?”

“மல விற சஞ்சிகைக்கு !”

“ஏன் ! மலையிலிக்கா!

“ஆஙாம் ‘கல்விநீ’க்கே !

இப்போதும் மலையில் வெளிவருகிறா? பல வகுடங்களுக்கு முன்னால் பாராதநாச்சே - எனக்கு டாஸ் தங்கள் அறுப்புவதில்லை?”

சிறிதுமுறைமற்றபட்ட போருாரா முகுக்கடியை அவுக்கு விளம்பினார்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்தார். சிந்தனையில் விடுபட்டுச் சொன்னுடன்.

நீங்கள் எங்களைப் போன்ற அதிபர்களின் தொடர்புக்கு அப்பால் இருந்ததால்தான் உங்களுக்கு இந்நிலை ஏற்பட்டது.

தமது மேகஜு டிராயரைத் திறந்தார் செக் புத்தகத்தை எடுத்தார். ஏதோ கிறுக்கினர் கிழித்துக் கொடுத்தார் என்னிடம். வேண்டிப் பார்த்தேன் Cash Rs. 201 only என்று இருந்தது. பிரமித்துப் போய் இருந்தேன்.

“நன்பரே! இது விளம்பரத்துக்கல்ல “மலர்விழி” வளர்ச்சிக் காகவே எனது ‘பேர்சனல்’ செக்கில் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறேன். உங்கள் சஞ்சிகைகள் பல பார்த்திருக்கிறேன், இருந்தும் இன்றுதான் உங்களைச் சந்திக்கிறேன். இன்றையச் சூழலில் உங்கள் சஞ்சிகைக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கிறது. தொடர்ந்து செய்யுங்கள் எங்கள் ஆதரவு உங்களுக்கு என்றும் உண்டு. அதுமட்டுமல்ல இலக்கியப் பணிக்கு செய்யும் உதவிகள் வெளியுலகிற்கு தெரிய வேண்டுமென்ற நியதியில்லை. எனவே தயவுசெய்து எனது பெயரையோ தொழிற் கூட பெயரையோ சஞ்சிகையில் பிரசுரிக்க வேண்டாம்” என்றார்.

இதுபோன்ற தொழில் அதிபர்களின் ஆதரவுகள் யாழ். காங்காங்கேயன்துறை வீதியிலும், கஸ்தூரியார் வீதியிலும் கிடைத்தன. அவர்களும் தங்களின் பெயர்களை ‘யன்படுத்த வேண்டாமென்று அன்புக் கட்டளையிட்டு முறையே ரூபா 101- அன்பளித்தனர்.

எமது சஞ்சிகைக்கு தொழிலதிபர்கள் அளிக்கும் ஆதரவை எண்ணி நாம் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

நாட்டுப் பற்றுள்ள அளைவரூக்கும்

எமது

குடியரசுத்தின வாழ்துக்கள்!

மெட்ளி

ஸ்ரீ பி கிருஷ்ணன்

வைப்பில்ற சனீதாவிற்கு -

வயது 23.

காதலித்துப் பழக்கமில்லை.

காதல் கடிதங்கள் கிடைத்த துண்டு; பதில் எழுதியதில்லை.

அதாவது—

தன் எதிர் காலத்தைப் பற்றி அவருக்கு அக்டைர இருக்கவில்லை—அது பெற்றவர்களின் பொறுப்பு—கடமை—என்ற நல்ல உள்ளம், அவனுடையது,

ஆனால்—

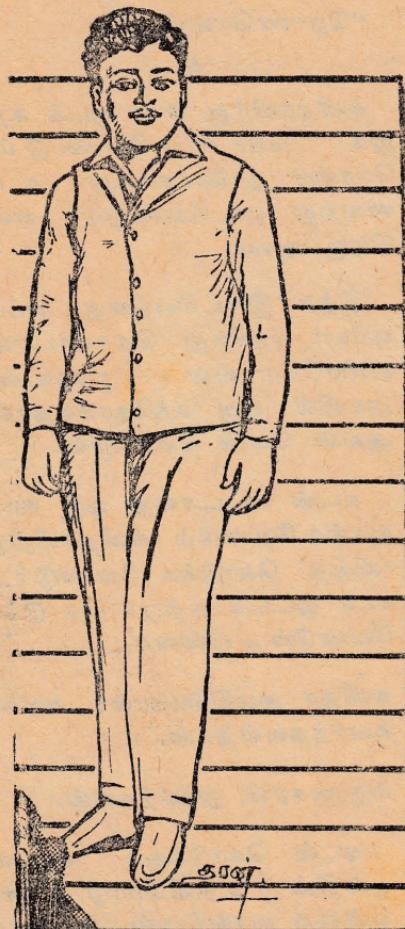
காதலிக்கத் தெரியாது.

கல்லூரிக் காலத்தில் தான் காதலிக்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கட்டயம் இல்லையே! காரியாலயத்திலோ காலிக்க எவ்வள வோ வசதியிருக்கிறதே! எத்தனைபோ காலையர் காத்திருக்கிறார்கள். சே! சனீதாவிற்கு... என்ன அழகா இல்லை.

“மீஸ் நீங்கள் எப்போ கவியானம் செய்துகொள்ளப்போகிறீர்கள்...?”

அலுவலக நண்பன்-வயதில் குறைந்த - ஆனால் கவியானம் செய்துவிட்ட.. செல்வரஞ்சன்

கேட்டான்.

“உங்களுக்கும் இன்விடேஷன் அனுப்புவேன் கவலைப்பட வேண்டாம்...”

“என்ன? ‘புறப்போஸ்ட்டா?

வல் 'மரிஜ்' ஜா?

"அதெல்லாம் உங்களுக்கு
வேண்டியதில்லை..."

"தெரியும்... எனக்கு... அந்தக்
கார்..."

"நொண்சென்ஸ்..."

சனீதாவிற்கு கார் ஓடக் கற்
றுக் கொள்ள வேண்டும்,
கொஞ்ச நாளைக்காவது கார்
வைத்து ஓட வேண்டும் என்
கூரு ஆசை.

இந்த இட்டியத்தை எப்ப
டியோ தெரிந்து கொண்டான்
சாளையொடுவன் - சருணுகரன்
அயலில் ஒரு கந்தோசில்தான்
அவன் வேலை செப்கிறுன்.

கடன் பட்டாவது ஒரு கார்
வாங்க வேண்டும் சனீதாவிற்கு
'விவ்ர்' கொடுக்க வேண்டும்...
கார் ஓட்டக் கற்றுக் கொடுக்
வேண்டும்... பின்னர்...

சனீதா அழகியேதான்; அவனை
கவர்ந்தவள்தான்.

கருணை கரன் துணைந்தவன்.

கடன் கொடுக்கும் கம்பனி
ஒன்றின் உதவியோடு கார்
ஒன்றை வாங்கினான் காரியால
யத்திற்கு காரில் வந்துபோனான்.

தனியே 'பஸ்'டான்டில் நின்று
கொண்டிருந்தாள் சனீதா.

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்
தது:

சனீதாவிற்கு முன்னால் கருணை
கரனின் கார் வந்து நின்றது.

'வாருங்கள்... நான் மாத
கல் தான் போகிறேன்.' பதி
லுக்குக் காத்திராமல் காரின்
பின் கதவைத் திறந்து விட்டான், கருணைகரன்.

இக்கட்டான் நிலை; நேரம்...?!

ஏறி அமர்ந்தாள் சனீதா
மெதுவாக ஒடிக் கெண்டிருந்தது.
கார்.

மேடு பள்ளங்களில் விழுந்தெ
ஞந்து ஒடும் வேகம். இனம் தெரி
யாத அந்த வேகத்தை இயக்கும்
விரல்களைப் பார்த்தபடி அமர்ந்
திருந்தாள் சனீதா.

பத்து நிமிடங்களில்
அமைதிக்குப்படன்-
திரும்பிப் பாராமலே கேட்டான்

"உங்களுக்கும் கார் ஓடத்
தெரியுமா...?"

"இல்லை பழக வேண்டும்..."
“ஓ... வெரி குட்ட... ஐ வில் ரீக்
பூ... இவ் யூ டோன்ட
மைண்ட...”

என்ன துணிவு...!

சனீதாவின் வாயில் பதில் வர
விட்டீலே.

சருணுகரன் திரும்பிப் பார்த்
தான்.

சனீதாவின் முகம் குனிந்தது;
அதற்கு அர்த்தம் என்ன?
சம்மதமா...?

“தாங் யூ...” என்றான் அவன்.
யார் யாருக்கு சொல்ல
வேண்டியது; நன்றி

சனீதாவிற்கு எது தேவை?

கருணைகரனின் காதலா...?

கார் டிரைவிங் ரியூசனே?

என்னியதொன்று-

நடந்தது...?

“சனீதா... !”

‘என்னுடைய பெயர் எப்படித் தெரியும் உங்களுக்கு...?’

‘இது பெரிய கண்டு பிடிப்பா..? அடுத்த கந்தோரில் வேலை செய்யும் எனக்கு... சனீ... நாளைக்கு மெட்னிக்குப் போவோமா...?
‘.....’

“என்ன போவோமா...”

‘சி... யாரும் பார்த்து விட்டால்...?’

“படம் தொடங்கி லைட்ஸ் ஒவ்வு ஆன பின்னால், போனால்... சரிதானே! இரண்டு ரிசேவ்... புக் பண்ணி விடுகிறேன் கந்தோருக்கு

‘சிக் நோட்’ அனுப்புங்கோ...”

“ம்... பயமாயிருக்கு...மெட்னிக்கு வேண்டாம்”

“அப்ப நெட் சோ... விற்கா...?”

“நோ... நோ... விட்டிலிருந்து வரமுடியாதே...”

“எனவேதான்... மெட்னிக் குப் போகலாம் என்கிறேன்...”

“மட்னி யா...? மெட்னி யா...?”

“இற் இஸ் மெற்னி”

“எம் ஈ ரி ஐ என் டபிள் இல்லையா?”

“நோ... எம் ஏ ரி என் டபிள் ஈ...”

“நோ தற் இஸ் ரேஞ்...”

“என்ன பந்தயம்? நான் தோற்றுல் இலவசமாக கார் பழக்கி விடுகிறேன்.. நீங்கள் தோற்றுல்... ?”

“நான் தோற்றுல்... !”

“நீங்கள் எனக்கு அடிமை.”

“வாட் டு யூ மீன்...?”

“அதாவது... என் இதயற்தில் நீங்கள் சிறையிருக்க வேண்டும்; ஆயுள் கைதியாக.”

தபக்... தபக்... என்று அடித்துக் கொண்டது, சனீதாவின் இருதயம்.

“இ வனுக்கு இவ்வளவு துணிவா...?”

சனீதாவின் நிலையைப் புரிந்து கொண்ட கருணைகரன் பேச்சை

நிறுத்தினுண்

சந்தி தெரிந்தது; மாதகல் சந்தி
“நீங்கள் எங்கே இறங்க
வேண்டும்”.

“இங்கே இறக்கி விடுங்கள்,
கிட்டவேதான் வீடு; நடந்து
போகிறேன்.

“கிறிச்...”

“சேரியோ...”

“தாங் யூ.”

வந்த வழியே திரும்பி ஓடியது
கார்.

வீட்டிலே-

நெடு நேரமாகியும், சனீதாவின்
இதயத் துடிப்பு நோம் லுக்கு
வரவில்லை.

முதல் வேலையாக, ‘டிக்சனரி’
யை எடுத்துப் போய் தன்
அறையுலிருந்து, புரட்டி, ‘மெட்டினி’யைப் பார்த்து திடுக்கிட
டாள்.

“குட் மோனிங் மிஸ்...
சனீதா...”

“குட் மோனிங் நீங்கள்
சொன்ன துதான் சரி.....
ஆனால்...”

“அதிருக்கட்டும்... இப்ப
படத்திற்கு”

“மன்னிக்கவும் நான் வர

வில்லை கந்தோயிலே அவசர
மான வேலையிருக்கு...”

‘நான் ‘போன்’ பண்ணிச்
சொல்லி விட்டேன் நீங்கள்
வரமாட்டார்களென்று...”

“நவ் யூ நீட் நொற் கோ ரு
தி ஓவல்ஸ்”

ஏகல் தியேட்டர் -

ஒடுவது ‘நியூடிஸ்ற் பரடைஸ்’
முட்பும் ஒருமுறை பார்த்திருக்
கிறுன் கருணைகரன் அந்தப்
படத்தை.

அதுவரை ஆங்கிலப் பட்டே
பார்க்க வில்லை சனீதா, இப்
போது, அவள் பார்த்துக்கொண்
டிருப்பது படமா—?
இல்லை.

நியூடிஸ்ற் பரடைஸ்.

படம் முடியும் வேளை
லெட்ஸ் ஓவ்வாகு முன்பே ஒழுந்
தான் அவன்.

அவன் கையை இறுகப் பற்றி
யபடி தொடர்ந்தாள், சனீதா.
அவன் கைகள் நடுங்கினா. இறு
கப்பற்றி அழைத்துக் கொண்டு
வெளியே வந்தான், அவன்.
காரின் பின் சிட்டில் அமாந்
தாள், அவள்.

காரை ஓட்டினான் அவன்.

“மிஸ்...”

“யேஸ்.. டாலிங்...”

அவன் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

For all your requirements
of

ALUMINIUM, BRASS, COPPER
&
ELECTRO - PLATING

Visit:

YARL METAL INDUSTRIES

250 — 254, K K S ROAD.

JAFFNA

Tel: 7049

Branch: 63, Bankshall Street,
COLOMBO - 11

Tel: 26150

அவள் பின்சிட்டில் படுத்திருந்தான் கீழே கொண்டு வருகிறேன்.

“என்ன ? ஏன் படுத்து விட மர்கள்...?”

“டாலிங் நான் காரை ஓட்டு இப்போதும் கொரியாலயத் தட்டுமா?”

“சரி வாருங்கள்...

“கனிதா !”

“டாலிங்...”

திற்கு காரில்தான் வருகிறேன்.

கருணை கரன்.

“என்ன மிஸ்டர் ‘கள்’ போடு காரை ஓட்டி வருவது—?

“என்ன மிஸ்டர் ‘கள்’ போடு காரை ஓட்டி வருவது—?

சிறீர்கள்.”

மிஸ்ஸ் கனிதா கருணைகரன்.

பெண்ணம் :

பெண் பலவிதத்தில் ஆணைவிடச் சிறந்தவள். தன்னவப்பற்றே இல்லாது, பெருமையாக, அன்பாக, தாயாக, தியாகியாக, கொடையாளியாக, மற்றவர்களுக்கு வருந்துவதற்காக, பெண்ணுடன் ஆண் ஒருபோதும் சமமாக நிற்க மாட்டான். அவனது இதயத்தில் இருந்து வெளிப்படும் அன்பும் இவ்வலகத்தில் அவருடைய தொழிலாகிய உற்பத்தியும், ஆணைவிட அவளை எவ்வளவோ உயர்த்திக் காட்டுகிறது.

— வாலாஜேயபதிகாவ்

அந்த நாள் . . . ?

புதிய

அன்றைக் கண்ட பிறகெல்லாம்-மனம்
என்வசம் இல்லை எங்கெல்லாம்
கொன்றிடும் கண்களே முன்தோன்றும்-தினம்
குத்தியே என்னுயிர் அழிப்பனெனும்.

தேனினைப் பெய்யும் குரல் கேட்கும்-முறுவல்
தேக்கிய செவ்விதம் மனம்தோன்றும்
நாணினைத் தூக்கிய முகம் தோன்றும்-கனவு
நாளும் வந்தெனை உடல்வாட்டும்.

வந்ததும் இருந்ததும் முன்தோன்றும்-செவ்
வடிவிதம் தந்த சுகம் தோன்றும்
தந்ததும் பெற்றதும் என்தோன்றும்-உனைத்
தமுவிய கக்மோ அதில் தோன்றும்

விழியினில் காதலைத் தேக்கியதும்-வாயில்
விரலினை வைத்துக் கடித்ததுவும்
களிப்பினில் நெஞ்சும் துள்ளியதும்-எச்சில்
கன்னம் கையால்துடைத்ததுவும்

போங்கோ என்றெனைப் பேசியதும்-நான்
போக எந்தெனைத் தடுத்ததுவும்
தாங்கோ என்றிதழ் வாங்கியதும் -உடல்
தழுவியே இன்பம் பெற்றதுவும்

நாளும் கண்களில் தோன்றிவரும்-அந்த
நாளை என்னியே மனம்வாடும்.
வாழும் அன்றே உயிரிருக்கும் - நெஞ்சும்
வரிந்தபின் பிரிவதில் சாவிருக்கும்.

ஏ. கே. எஸ். அன் சன்ஸ்

நகைகளுக்கும் வெரங்களுக்கும்

நகை

மரன்தை

வட இலங்கையின் மிகப்பெரிய நகை வியாபாரிகள்

63, 65, கன்னதிட்டி : மாழ்ப்பாணம்

Dial: 519

Cable: MAGUDHOOM

A. K.S. & SONS

JEWELLERS

&

Dimond Merchants

JEWEL HOUSE

63, 65, Kannathiddy : JAFFNA

With the Best Compliments from:

KALAM HARDWARES

Sole agent for:

CRES—SLITE BRAND

QUALITY PAINT & ELECTRICAL GOODS

KALAM HARDWARES

(A. Thurairajah Building)

104, STANLY ROAD AL INDUSTRIES JAFFNA

○ மோட்டை சபிக்கிள்

○ தண்ணீர் இறைக்கும் இயந்திரங்கள்

ஆகியவற் கிற்கு தேவையான சகல உதிரிபாகங்களும்
எ. மிடம் சசாயமான விலையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

குட்டோ சப்ளைஸ்

(வெவிங்கடன் தியேட்டர்முன்)

43, மணிக்கூட்டுவீதி : யாழ்ப்பாணம்

இலம்படு புலவர்

- மண்டத்தில் -

உலகில் வாழும் எல்லாவுமிர்களுடைய, எப்பொருட்கும் தகுதியான அடைச் சொல்கூறிய செந்நாப் புலவன் தனக்கெனத் தகுதியாய அடைச் சொல்லாக ‘இலம்பாடு’ என்னும் சொல்லினைத் தேர்ந்து கொண்டமையை நினைக்கும் தோறும் இரங்கற் பாலதே ஆகும்.

உலகத்தை உய்வித்து அவ்வுலகம் உள்ளவரையும் மாறு படாத தன்புகழ் உடம்பையும் நிறுத்தப் பிறந்தபுலவன் பாவம் அவன் தன் பூத வுடலோடு பொருந்தி வாழும் அச்சிறு வாழ்க்கைக்கு ‘இன்மை’ என்னும் ஒரு பாவியே இயைந்த நன்பன் ஆகின்றன். கடவுள்ரும் கொடை வழங்கும் வள்ளலாரும் அகிலத்துட்ட சிறப்புற வாழ்வ தெல்லாம் யாருடையது? இன்னைகொண்டு? புலவன் ஒரு வன் இல்லையேல் உலகில் புகழ் என்னும் அப்பூங் கொடியை படரச் செய்யும் பான்மையர் உயர்களும், அவ் வயிர்கள் வாழும் உலகமுந் தந்த இறைவனும், வாழ உலகில் இடம்மைத்துக் காட்டுபவன் புலவன் அல்லனே! புலவன் தன் கவி தாவுலகத்தைப் படைத்தில்லை வேறு கடவுளரைக் கருதுவார் யாரே உளர். இறைவன் தன் படைப்பெல்

தி. பஞ்சாட்சரம் -

லாம் கைமாருஞ்று கருதாக் கருணை யாலேயே என்பார். புலவனைப் படைத்தளித்த புத் தேளிர் அவன் படைத்தளித்த செவைம் மிக்க அமராவதியும் அளவிலாப் பண்ணகமும் நகு வெள்ளிப் பனிவரையும், பாற்கடலும், பதுமபீடதன் நகரும் வானவர்தம் அணிதகரும் அவ்வத்தேவர் உயர்வும் பண்பும் ஓர்ந்து அவர்கள் இன்புற்று வாழ அளித்தவன் புலவனை லால் மற்றியாரே வல்லார். புலவன் வாழவமைந்த இப்புல்லிய உலகத்திற்கு உப்புலவன் படைத்தளித்த வர்க்கமாகிய உலகம் எத்துணை மேப்பாடு டையன். உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர். உயிர் கொடுத்தோர் புகழ்-ஆய உடல் ஒன்று புலவனிடத்தே பெற்றிலரெனில் பாரியை, ஓரியை, நள்ளியைக் கிள்ளியை ஆரே அறியக் கூடும். யாவர்க்கும் மரணமற்ற வாடுவினை அளிக்கும் வள்ளலாய் புலவனை வைகுமச் சின்னாளில் வயிறே உன்னேடு வாழ்தல் அரிதென்த் தன்வயிற்றேடு புலந்து கொள்ள நேர்ந்த தன் காரணம் தான் என்னையோ?

மாபெரும் புலவன் இவன் வாழ நாளெல்லாம் பெரிதும் வறுமை யுடன் போரிட்டான் எனப் புலவர்தம் சரித்திரத்தில் குறிப்பிட்டு இருந்தால் மற்று

அப் புலவனையே என்னுள்ளம் மதித்து வணங்கக் காண்கின் றேன். நல்ல வேளொயாக நம் மதிப்புக்குரிய பெரும் புலவர் எல்லோரும் வறுமை யோடு உழுன்றவ ராகவே காணப்படு கின்றனர்: வறுமை என்னும் தீச் சுடச்சுட மயக்கம் மாச கன்று முழுதும் தூயதாகவே வேதிக்கப் படுகின்ற புலவன் தன்னுள்ளம்.

தனக்கென ஒன்றின்மையே தெளி ஏடைய உள்ளத்திற்கு இயல்பாகும். சென்ற இடம் எல்லாம் உண்டிக்கும், உடைக்கும் உலவிவரும் பஸ்லாயிரக் கோடி மக்களை காணலாகும். இவ்வகைத்தில் துன்பம் சிலரு றக் கண்டேயும் என்றாலும் ஒன்று தம் கையுறப் பெற்றக் கால் பின்னாலும் தென்று பிடித்திருக்கும் பேதைமை உடைய தன்று புலவன் தன்னுள்ளம்: உலகில் இமயக் குன்றுன்ன இருந்திதான் ஒருவன் படைத் திருந்தலும் வருந்துவார்க்கெல் லாம் வழங்க நேரின் அற்றைப் பகலே அழிந்திடும் அன்றே ஆகவே கலைவாண் னுடைய தெளிந்த உள்ளமென்றும் திரு வொடு புணர்தல் ஒவ்வாது. 'மன்னுயர் — ஓம்புதல் மாபெரும் பாத்திரம் என்னுயிரோம் புதல் யானே பொறேன்' என்ற ஆபுத்திரன் அனைய மாந்தர் தம் பிறந்திடலாகும்.

புலவன் தான்மட்டும் தனக்

கெனச் சிலவரைந்து வைத்து வாழ இயைவனே? புலவர் சிலர் பெருந்திக் கிழவராரும் இலரோ எண்ணற்க. உளராயின் அவர் தம்முளத்தெழுந்த செற்கஞும் பயனின்றே வெறும் போவி ஆவதைக் காணலாம். யாம் கூறுவதெல்லாம் முழுக் கலைவாணரையே. அரசரில்லத் துப் புலவன் பிறந்துளன் ஆயினும் அத் தகையோர் உளத் தால் வறுமையோ டுழன்றிடும் பெற்றியும் உண்டு இதனையும் துணர் வுடையோரே அறிதலும் கூடும்,

வறுமை யாளனாகவே புலவன் வாழ்வதே இயற்கை. அங்குள்ளினரி சீறிடப்பதம் நோக்கி வல்கினை மல்கவைக்கும் எலி முயன்றனயர் சிலர் பாட்டும் பாடவஸ்லார். புலவர் எனும் கிறப்புப் பெயருக் கூறாவர் எனில், அவர்தம் பாடல் உள்ளொன்றுவத்துப் புறமொன்று பேசும் தன்மையனவே ஆகும். ஆகவே உள்ளென்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவோர் உறவுகலவாமையே வேண்டும் என்றேம். கற்பகமனைய கம்பநாடன்தன் கவிதைகள் அககவினுன் காட்ட வெண்ணிய பொருள்களை நமக் கறிவிப்ப துமன்றி நம்மை உளமலி உவமலி உவகையிற் திளைக்கச்செய்வதும் யாதெனில் அச்சொற் களை உண்டாக்கிய புலவன்றுன் கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமேயென்னுங் காட்சியொன்று

அச்சொல்லாலே யாம் உணர்ந்திட முடியும் கவிதை ஒன்றை கற்கும் யாம் கற்பது மாந்தர் தம்முட் பிறந்த ஒரு சிலர்தம் உள்ளத் தெளிவையே காண கின்றோம். கண்டபோது நாம் சுவைப்பது அளந்தறிய முடியாத அப்புலவன் தன் உள்ளதையே ஆகும்.

தன் னுள்ளத்துள் உள்ளுணர்ச்சி ஒரு சிறிதுமின்றி பிறரதம் பாடலை அடி யொற்றி யாப்பு முதலியன் அமையப் பாடுவார் பலர் எக்காலத்தும் யாண்டும் உளர். அவர்தம்பாடலும் எண்ணிறந்த வாயிதழும் உள்ள உணர்ச்சி கலவாத அச்சொற்றெடர் ஒதும் நம்முடைவாயலாலே ஒழிவதன்றி, நம் உளத்தினைக் கிளரும் ஆற்றல் ஒரு சிறிதும் பெற்ற தில்லை. அச்சமில்லை அச்சமில்லை என்ற பாடலைப் படிக்கத் தொடங்கும் போது அப்பாடல் மற்றொரு புலவனுடைய தாகமல் நம்முளத்தோடு கலந்து நமக்கும் அச்சமில்லை என அடிப்படை உள்ளத்தில் நமதுயிர் மெல்ல நம்மொடு பேசலாவதும் காண்கின்றோம். அத்தெய்வத்தன்மை சொற்களுக் கிருத்தலால் எப்புலவன் மொழிதன் உளத்தோடு ஒன்றுய்க் கலந்து உணர்ச்சியின் கண்ணிருந்தாறி வந்தனவோ அம்மொழிகளே நம் உள்ளத்தையும் உற்றுள் உணர்ச்சியாய் கலந்து கொள்ளலாகும் தன்மையனவாம்.

இப்புலவப் பெருமக்கள் தம் உயரிய உள்ளக் கருத்துக்களை தெளிவோடு வெளியிடும்போது உண்டாகின்ற கவிதைகள் அனைத்தும் உயிருடையன. உலகம் உள்ளவரையும் நிலைத்து நிற்கின்றன என்பதை நம் இலக்கியங்கள் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இத்தகைய புலவர்கள் வறுமையால் வாடுவதை நாம் காணும்போது எம்முள்ளம் எல்லாம் உருகுகின்றது. ஆனால் புலவர்களின் மனநிலை எத்தகைய தூய உள்ளமுடையது என்பதை நாம் எண்ணிப்பார்ப்போமானால் அது புன் ஆகாமற் போகாது.

ஒரு சிலர் வறுமையால் வருந்த வேறுசிலர் பொருளை வழங்காது தமக்கென வைத்துக் கொள்வது சாதாரணமக்கட்கே பொருந்து மன்றி, உலகத்தை செந் நெறியில் செத்துதவே பிறந்த புலவரும் அங்ஙனமாயின் பின் மாழுகிலும் தாம் பெய்யும் மழைக் கோர்விலைபேசி, அவ்விலை தருவார்க்குத் தந்த அளவே பெய்யலானார் போலும் அன்றே இருக்கும். ஆகவே தம்முடைய வாழ்நாள் முழுவதும் வறுமையால் நெந்தும் பிறருற்ற வறுமையைப் போக்குவதே மாந்தரின் அறம் ஆதலின் ஈமின் என்று பிறரை ஏவும் திறம்படைத்தத் புலவன்தன் கைப் பொருளை அன்றே ஓம்பாது வீசிவிடுதலே முறை.

வரம் வேண்டாம்!

குமார் தனபால்

திடீரென இந்தப் பெண்கள் கூட்டத்திற்கு ஒரு பெரும் பிரச்சனை கிளம்பி விட்டது! அது என்ன, பிரச்சனை..? அவர்களுக்கு எவ்வளவோ பிரச்சனை இருக்கும்: நடைப் பிரச்சனை நெடெலக்ஸ் பிரச்சனை! அரசிய் பிரச்சனை! அடுத்த வீட்டுப் பிரச்சனை! இவைகளின் எல்லாம் தலையாய் பிரச்சனை, ஒ! அது தான் இந்த கோதாரிய் பிரசவ பிரச்சனை!

பெண்கள் பிள்ளை பெறும் போது அடக்க வியலாத வளியும் வேதனையும் ஏற்படுகிற தாம். தங்கட்டுப் பிள்ளைப் பேற்றை அருளும் கணவன்மார்கள் மாத்திரம் குசாலாக இருக்க, அவர்களால் ஏற்படும் இந்த வளியையும் வேதனையையும் நாங்கள் ஏற்பதா? இந்தக் கோதாரி பிரசவ வேதனை எனவர்களுக்கு போக்க கூடாது? சே இது பென்னம் பெரிய பிரச்சனைதான் இதற்கு என்ன செய்யலாம்...?

அடுத்த வீட்டு அன்னம்மா வும், எதிர்த்தலீட்டு நல்லம்மா வும் வேலியைப் பியத்துக் குசுகுசத்தார்கள். தங்கள் தலைகளை கிளறிக் கிளறிச் சிந்தித்தார்கள் பிரச்சனை பெரிதாகியது!

அதோ! நானூறு பேர்கள் கொண்ட மாபெரும் மகாநாடே கூடி விட்டது. கூட்டத்தின் தலைவி தைமைமா எழுந்துபேசத் தொடங்கினான். “என்னைச்சட்டமியில் ஏறும்பு மொய் த் தது போல்லீ சுகுடியிருக்கும் சகோ தங்களே! மங்கிகளே! அனைவருக்கும் அடியாளின் அன்புசால் வணக்கங்கள் எங்களுக்கு ஏற்படும் பிரசவ வேதனைகள் ஒன்று இரண்டா? ஒரு ‘டின்’ பிரசவ வேதனைகளைக் கூட அநபவித்து அல்லல் பட்ட அணங்குகள் இங்கு நிறைய இருக்கிறார்கள். அகலை தான் இந்தப் பிரசவப் பிரச்சனையைப் பற்றி நான் இங்கேலூ யோசிகைகள் கூறலாமென்று இருக்கிறேன் (தைதட்டவில் எண்ணைச்சட்டமியில் பொரி கடலை போல் பொரிகிறது.)

அதாவது இந்தப் பிரச்சனையைப் பற்றி நம்மையீ படைக்கும் ஆண்டவன்டமே சென்று முறையிடுவோம். அவர் இதைந்தன்றை தீர்த்து வைக்க முடியாதென்றால் கையிலியங்கிரியிலேயே சத்தியாக்கிரகம் செய்வோம்.

இதைப்பற்றி நமது கணவன் மார்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியக் கூடாது. முக்கிய மாக ஆண்

ஜென்மங்களின் காதுகளுக்கே இவ்விஷயம் எட்டாமல் வைத் திருப்பது மங்கையர் திலகங்களாகிய உங்களின் கடமை.... என்ன சொல்கிறீர்கள். ஒரே ஆரவாரம் கைதட்டல் அவ்வளவு கூட்டமும் அதை ஆமோ தித்தன. கையங்கிரியை நோக்கியில்லை எம்பிரான் சன்னதியில் ஒரே சேலைகட்டிய பெண்கள் கூட்டமாக நிரம்பி வழிந்தது.

இவர்களின் வருகையை அறிந்த நாரதர் பிரமித்தார்! விஷ்ணு ஏங்கினார்! சிவபெருமான் விழித்தார்! பெண்கள் கூட்டம் சிவபெருமானை முற்றுகையிட்டது.

“உங்களுக்கு என்ன வேணுமோ...? ஏன்... வந்தீர்கள்” இரண்டு பெண்களை ஒரே இடத்தில் வைத்துச் சமாளிக்கும் சிவபெருமானே இப்படி நாக்கு முறுகிறாரே.....! கூட்டத்தின் தலைவி தைலம்மா பேசத்துவங்கினார்.

“பிரபோ.....” அப்பாடி. இப்போதுதான் சிவபெருமான் நெஞ்சிற்குள் ஜில் கட்டி ஒன்று புகுந்து கொண்டது. கொஞ்சம் துணிவோடு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“என்ன குழந்தாய்க்” சிவபெருமான் தைலம்மாவை நோக்கி வினவினார் ஜியனே எம்குலப் பெண்களுக்கு ஒரு பெரும் பிரச்சனை ஏவாள் காலம் தொட்டே

இருந்து வருகிறது. இதைத் தட்டிக் கேட்க ஒரு நூற்றுண்டுப் பெண்களும் முன்றாவில்லை. இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டில் நாங்கள் அணிவகுத்து இங்கு வந்திருக்கிறோம் பிரச்சனை என்னவென்றால்...!

நாங்கள் பிள்ளைகள் பெற்றெடுக்கும் போது எங்களுக்குப் பெரும் வேதனையும், வலியும் ஏற்படுகின்றது ஆனால், அதற்குக் காரணமான சணவன்மார்கள் மாத்திரம் சூசாலாகத் திரிகிறார்கள். நாங்கள் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்கச் சம்மதம் ஆனால் இந்த வலியையும், வேதனையையும் அந்தப் பிள்ளைகளின் தந்தை மார்களுக்கே கொடுக்கும் படிமிகப் பணிவன்புடன் விண்ணப் பிக்கின்றேன். இந்த வரத்தை நீங்கள் கொடுக்காவிட்டால் நாங்கள் நானாறு பெண்களும் இங்கே சத்தியாக்கிரகம் செய்யப் போகிறோம்.,

படபடவெனப் பேசிமுடித்தாள் தலைவி தைலம்மா “ஓமோம்” என ஆமோதித்தனர் மிகுதிப் பெண்கள் கூட்டம். சிவபிரான் தங்கள் கோரிக்கைக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறாரோ? என்ற ஏக்கத்துடன் சிவபெருமானையே கூர்ந்துபார்த்தாள் தலைவி தைலம்மா - சிவபெருமானே உமாதேவியைப் பார்த்தார். உமாதேவியோ கலகலவெனச் சிரித்தாள். ஏன் சிரித்தாள்? இனிமேல் உமாதேவி பிள்ளைப் பெறும் போது சிவ

பெருமான் “ஜயோ! அம்மா... அப்பா... ம... ஆ...” என்று வேதனைப்படப் போகிறான்கோ?

‘பிரபோ உங்கள் முடிவு நல்ல முடிவாக இருக்கட்டும். இல்லாவிட்டால் நாங்கள் இங்கேயோ?...’

“நமோ... நாராயணே! இவ்வளவையும் ஒழிந்து நின்று கேட்ட நாரதரின் தொண்டைக் குள் ஆயிரம் கொள்ளி எறும்பு கள் படையெடுத்துச் சென்றது போலிருந்தது. மறைவிடத்திலிருந்து வெளியே வந்தார். ‘நமோ... நாராயணே! ஜயனே, அவர்கள் கோரிக்கையைத் தீர்த்து விடுங்கள் இல்லாவிட்டால் கைலயங்கிரி இவர்களால் ...’ நாரதருக்கு பேச்சை முடிக்கும் முன் மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கியது இடையில் நிறுத்தினார்.

‘நாரதரே! அவர்கள் பிரச்சனை.

‘என்னவென்று தெரியுமா உமக்கு?’

‘தெரியும் பிரபோ!’

‘ஓகோ! உமக்கு மனைவி இல்லையென்ற துணிவோ?’

‘இல்லை பிரபோ, அவர்கள் கேட்பது நியாயம் தானே!’

நீங்கள் அவர்கள் கேட்கும் வரத்தைக் கொடுத்து விடுங்கள்... ம... உமாதேவி அம்மாவுக்கு... நீங்கள் கர்பத்தடை மருந்து கொடுத்து விடுங்கள். நீங்கள் பிழைத்துக் கொள்வீர்கள். எப்படிப் பிரபோ என் யோசனை?’ சிவனின் காதிற்குள் இரகசிய மாகக் கூறினார், கலகக்கார நாரதர்.

“சபாஷ்! நாரதரே! அப்படியே செய்வோம். குழந்தைகளே இன்று தொட்டு நீங்கள் பிரசவிக்கும்போது ஏற்படும் வளியும் வேதனையும் அந்தக் குழந்தையின் தந்தைக்கே ஏற்படுவதாக. நீங்கள் போய்வாருங்கள்!”

பத்து மாதங்கள் பதறிக்கொண்டோடின. அன்று அந்தப் பிரசவப் பிரச்சனை மாநாட்டிற்கு தலைமை தாங்கிய தலைவரை மூலமா இப்போது பிரசவத்திற்காக தன் வீட்டுக் கட்டிலில் படுத்திருந்தான்.

பாவம் அவள் கணவன். அவர்கள் பெற்ற வரத்தைப்பற்றி அந்த அப்பாவிக் கணவன் யாதும் அறியான். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் அவள் பிள்ளைப் பேற்றை அடையப் போகிறள். அப்போது அவளுக்கேற்படும் வளியையும், வேதனையையும் நான்தான் அனுபவிக்கப் போகிறேன் என்பதை அறியாத அவண் வெளி விருந்தையில் கால்மேல் கால் போட்டபடி பிறக்கப் போவது ஆனை பெண்ணா? கறுப்பா, சிவப்பா? என்பதைப் பற்றி ஆராய்ச்சி நடத்திக் கொண்டிருந்தான்.

வீட்டிற்குள் படுத்திருந்த தலைவி தைலம் மாவிற்கு சிரிப்புச் சிரிப்பாக வந்தது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் நான் ஒரு வித வேதனையுமின்றி பிள்ளைப் போகிறேன். ஆனால் எனக்கு அந்நேரம் ஏற்படும் வளியையும் வேதனையையும் என்

கணவரல்லவா அநுபவிக்கப் போகிறார்! இன்னும் கிறிதுநேரத் தில் என் கணவர் ‘‘ஜீயோ! அம்மா! ஆ!... ஊ!... என்று வேதேனைப் படப் போகிறாரே! ஜீயோ பாவம் என்ற கேவிப் பாவனையுடன் மனதிற்குள்ளே பரிதாபப் பட்டாள். சிரிப்பு அவள் உதடுகளைப் பிய்த்துக் கொண்டு வந்தது. கஸ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

அதோ... தாதியம்மாவும் வந்துவிட்டாள். இனியென்ன தைலம்மா சிரித்த முகத்துடன் பிரசவிக்கப் போகிறாள். அவள் கணவன் விருந்தையில் விழுந்து

கிடத்து வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு உருளபோகிறான்...

சில வினாடிகள் சென்றன... அழகான ஆண் குழந்தையொன் வற அனுயாசமாக பெற்றுக் கொண்டிருந்தாள் தைலம்மா... அதே நேரத்தில்...

‘‘அம்மே...! தாத்தே ...! மகே, அம்மே ஆ...! ஊ...!’’

என்ன ஆச்சரியம்! அடுத்த வீட்டு வேலைக்காரன் அப்புஹாமி ஏன் இப்படி பிரசவ வேதனைப் படுகிறான்? !

வட. இலங்கையில்
புகழ்பெற்ற புகைப்பட ஸ்தாபனம்

பாரத் ஸ்ரூதியோ

BHARAT STUDIO

82/1 & 2, கஸ்தூரியார் ரோட்
யாழிப்பாணம்

தொலைபேசி: 252

தந்தி: “பாரத போட்டே”

நம்பிக்கை நாணயம் மிக்க
தங்க வெர நகக்களுக்கு

ராணி ஆபரண மாளிகை

224, கே. கே. என். கிட்ட, யாழ்ப்பானம்

**RANEE
JEWELERS
JEWELLERS**

&

Dimond Merchants

ஓப்பந்தங்கள்

ராஜு ராஜேஸ்வரன் தங்கராஜா

(நீதிதுறத்தரர் — தலைவர் திறனைய்வுக் கழகம் யாழ்ப்பாணம் பலாவி கனிஷ்ட பல்கலைக்கழக முன்னொள் சட்ட விரிவுரையாளர் இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரி உள்ளூராட்சி சட்டப்பகுதி நேர விரிவுரையாளர்)

“ஓப்பந்தத்தின் உயிர்நாதி ஒன்றிய மனங்கள் ஒரு சோடி நிர்ப்பந்தங்கள் தனைக்கூறி நிறைவேற்றல் தினம் பலகோடி ஓப்பந்தங்கள் தனைமீறி இசையாவிட்டால் உடன் ஏறி ஓப்பந்த நிலை சென்றேடி செயல்படுத்தக் கேள் மன்றாடி”

ஓப்பந்தம் என்ற சொல்லை ஓப்புதல் பந்தம் உண்டாக்குதல் என்ற இரு பிரிவுகளைக்கொண்டதாகக் கொள்ளலாம்.

I ஓப்புதல் என்றால் ஒன் றிற்கு மேற்பட்ட பகுதியினர் ஒரு விடயத்தை ஒரே மனதுடன் ஏற்றுக் கொள்வதைக் குறிக்கும். அதாவது ஒருசாரார் சொல்லால் அல்லது செயலால் வெளிப்ப உத்திய கருத்தை இன்னொரு சாரார் அல்லது இன்னும் பல சாரார் முற்றுக ஒருவித தடையுயின்றி வெளிப்படையாக அறியக் கூடியவகையில் மாற்றமுறின்றி ஏற்றுல் குறித்த விடயத்தில் இருவருக்கும் இடையில் ‘ஓப்பு’ ஏற்பட்டுள்ளது எனலாம்.

ஆனால் ‘ஓப்பு’ மட்டுமிருந்தால் ஓப்பந்தம் ஏற்பட்டு விடாது இருவருக்கோ இருவருக்கு மேற்பட்டவருக்கோ இடையில் ‘ஓப்பு’ ஏற்பட்டு அந்த ஒப்பின் மூலம் இவர்களைவரையும் கட்டுப்ப உத்தக்கூடிய சட்டாதியான கட்டுப்பாடு கடமை அல்லது ‘பந்தம்’ ஏற்பட்டால்தான் உண்மை ஓப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது. இதனால்தான் ஆங்கிலச் சட்டநிபுணர்கள் பின்வரும் வியாக்கியானத்தை ஓப்பந்தத்திற்கு அளித்துள்ளார்.

‘A Contract is an agreement between two or more persons that can be legally enforced.’

2 இவ்வியாக்கியானம் பற்றியும் இதன் யொருள் விளக்கம் பற்றியும் பின்னர் ஆராய்வோம்.

நமது சட்டத்தைப் பற்றியும் அதில் எவ்வாறு ஒப்பந்தங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன என்கதைப் பற்றியும் முதலில் அறிதல் நன்மை பயப்பதாகும். நமது அன்றூட வாழ்க்கையில் நாம் அனைவரும் ஒவ்வொரு நாளும் மற்றவர்களுடன் பழகும் போது எத்தனையோ ஒப்பந்தங்களைச் செய்து, அவற்றை ஒருவிதப் பிரச்சனையில்லை நிறைவேற்றி வருகின்றோம். நாம் ஒப்பந்தம் செய்கிறோம் என்ற என்னை இல்லாமல் எத்தனையோ ஒப்பந்தங்களில் “டுபட்டு நிறைவேற்றி வருகிறோம்-இதுவே சாதாரண வாழ்க்கை. சட்டப் பிரச்சனை எழுவது புறவிதி. ஒருவர் சர்பத் கடைக்குச் சென்று 50 சத்தை கொடுத்து ஒருகிளாஸ் சர்பத் தகும்படி கேட்கிறார். கடைக்காரரோ சர்பத் ஒருகிளாஸ் 70 சதம் எனக் கூறிகிறார். இங்கு இவ்விருவருக்கும் இடையில் ‘ஓப்பு’ ஏற்படவில்லை. ஒருகிளாஸ் சர்பத் 70சத மெனக் கூறியதில் இருந்து 50 சதத்துக்குத் தர முடியாதென்பதை கடைக்காரர் தெளிவுபடுத்தி விட்டார். அத்துடன் “70 சதம் தருவீர்களானால் ஒருகிளாஸ் சர்பத் நான் தர ஆயத்தம்” என்ற தன் கருத்தினையும் வந்தவருற்கு விளக்கி விட்டார் கடைக்காரர். வந்தவர் தாகமிகுதி ஏற்படவே போனால் போகட்டும் என நினைத்து மிகுதி 20 சதத்தையும் நீட்டுகிறார். இவ்விடத்தில் இருவர் மனதிலும் முழுதான ‘ஓப்பு’ ஏற்பட்டுள்ளது, ஒப்பந்தம் நிறைவேறியுள்ளது. தந்தம் கடமைகள் செயல்படுத்தப்பட்டு இரு சாரார்களின் உடன் பிரச்சனைகளும் தீர்ந்தது.

இங்ஙனம் முற்று ஏற்பட்ட இந்த ஒப்பந்தந்தில் ஒப்பு ஏற்பட்டதை மட்டும் கவனித்தோம். ஆனால் ஒப்பந்தத்திற்கு இன்றியமையாத அடுத்த அம்சமாகிய ‘பந்தம்’ எங்கேயென எவராவது வினவலாம். இது வினவ வேண்டிய வினாவே. ‘ஓப்பு’ உடன் ‘பந்தம்’ சேராது ஒப்பந்தம் ஒப்பந்தம் ஏற்பட முடியாது. குறித்த ஒப்பந்தம் பிரச்சனையின்றி செயல்பட்டு முற்றடைந்ததால் பந்தம் என்ற அங்கத்தில் நாம் கண்ணேட்டம் செலுத்தவில்லை.

மேற்படி கம்பஸத்தில் மேலும் 20 சதம் தருவதாக சர்பத் கேட்டவர் கூறியதும் முற்றுக இருவரும் ஓரே மனமுடையவராய் விட்டனர். எழுக்கூடிய கடைசி மனவித்தியாசம் நீங்கிவிட்டது. ஆகவே அக்கணமே இருவருக்கும் இடையில் நமது சட்ட முறைப்படி ஒப்பந்தம் தெளிவாகச் சட்ட ரீதியாக ஏற்பட்டு விட்டது. ஏற்பட்ட ‘ஓப்பு’ சட்டத் திற்கு விரோதம் இன்றி சட்ட ரீதியாக இருப்பின் அந்தக் கணமே

‘ஒபந்தமும் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. எனெனில் இத் தருணத்தில்தான் கடைக்காரர் 70 சத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு ஒருகிளாஸ் சர்பத் தைக் கொடுக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளார். அதேபோல் வந்தவரும் அதே கணம் தான் ஒரு கிளாஸ் சர்பத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு 70 சத்தைக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளார். இதற்கு மாருக வந்தவர் எனக்கு இவ்விலைக்குச் சர்பத் வேண்டாம் எனக் கூறியிருந்தால் ஒப்பந்தம் இருவருக்கும் இடையில் ஏற்பட்டிருக்க மாட்டாது. அப்போ ‘ஓப்பு’ இல்லாமல் போயிருக்கும். எனவே சட்டரீதியான ‘பந்தமும்’ இவர்களிடையே எழுந்திருக்க முடியாமல் இருந்திருக்கும்

இந்த உதாரணத்தில் ஒப்பு ஏற்பட்டவுடன் பந்தமும் ஏற்பட்டதைக் கவனித்தோம். எனினும் ஒப்பு ஏற்பட்டால் கட்டாயமாகப் பந்தமும் ஏற்பட வேண்டும் என்ற நியதியில்லை. உதாரணமாக ஒருவர் இன்னொவருக்கு இந்தியாவில் இருந்து கள்ளக் கடத்தல் மூலம் பொருள் கொண்டு வர மனங்கள் ஒப்பினாலும் அது சட்டத் திற்கு விரோதமான செய்கையெனக் கொள்ளப்பட்ட படியால் இரு சாராருக்கும் இடையில் சட்டரீதிபான பந்தத்தை உருவாக்க முடியாது. இச்சந்தர்ப்பங்களிலே ‘ஓப்பு’ இருந்தும் ‘பந்தம்’ இல்லாத காரணத்தால் சட்டரீதியான ஒப்பந்தம் ஏற்பட முடியாது. இதே மாதிரி உண்மையில் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்ய இரு சாராரும் ஒப்புச் செய்தாலும் இருசாராருக்கும் இடையில் ‘பந்தம் ஏற்படுத்தாது. எனவே இஃது ஒருபோதும் சட்ட ரீதியான ஒப்பந்தமாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. உண்மை ‘ஓப்பு’ ஏற்பட்ட எந்த எந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் சட்டரீதியான ‘பந்தம்’ ஏற்படலாம் என ஆராய்வதுதான் ஒப்பந்தச் சட்டமாகும் என்றும் கூறலாம்

3 எனவே ‘ஓப்பு’ ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு தருணமும் சட்டரீதியான ‘பந்தமும் ஏற்படுவதல் அவசியமில்லை என்பதை மட்டும் நாம் தற்போது அறிந்திருந்தால் போதுமானதாகும்.

நாம் முன்னர் கூறியது போல் ஒப்பந்தங்களில் இரு சாராரும் தமக்குத் தாக்கு ஏற்பட்டுள்ள நிர்ப்பந்தங்களைச் சரிவரச் செய்து முடித்தத்தில் ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றப்பாட்டு முற்றடைந்ததாகக் கொள்ளப்படுக்.

சாதாரண வாழ்க்கையில் ஒப்பந்தங்கள் பிரச்சினை இல்லாமல் நிறைவேறுவதுதான் வழக்கம். எத்தனையோ கோடிக் கணக்கான ஒப்பந்தங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் நிறைவேறுகின்றன. இங்ஙனம் நிறைவேறுவிடில் யாராவது ஒருசாரார் ஒப்பந்தங்களின் மூலம் தான் செய்ய ஒப்புக்கொண்ட நிர்ப்பந்தங்களைச் செய்யத் தவறினால் அல்

இது சரிவரச் செய்யாவிட்டால் மற்றைய சாரார் குறை காட்டுவது நியாயம். உதாரணமாக நாட்டு சட்ட துணுக்கப்படி ஆராய்ந்தால் எழுபது சத்தைப் பெற்ற கடைக்காரன் சர்பத்தைக் கொடுக்க மறுத்தால் அது அவன் தவறாகும்; அல்லாவிட்டால் சர்பத் கேட்ட வர் ஒரு கிளாஸ் சர்பத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு தான் கொடுக்கச் சம்மதித்த எழுபது சத்தைக் கொடுக்கா விட்டால் அதுவும் தவறாகும்.

மேற்கூறிய இரு சந்தர்ப்பங்களிலும் குறிக்கப்பட்டோர் நமது ஒப்பந்தத்தில் தாமே செய்வதென நிர்ப்பந்தித்த கடமைகளை முறையே செய்யத்தவறி விட்டார். எனவே இச்சந்தர்ப்பங்களில் குற்றஞ் செய்யாதவர்கள் மற்றைய சாராரின் தவறுகளை நிவர்த்தி செய்விக்கும் உரிமையைச் சட்டம் பொதுவாக அளிக்கின்றது. இங்ஙனமே சகல ஒப்பந்தங்களில் ஈடுபட்டோர்க்கும் தவறுகளை நிவர்த்தி செய்விக்கும் உரிமையைச் சட்டம் அளிக்கின்றது.

எத்தகைய நிவர்த்திகள் சட்டமூலம் பெற்றுகியும் என்பதை ஆராய்வோம். தவறுகளை நிவர்த்தி செய்யும் இந்த உரிமையை நடைமுறையில் நிலைநாட்டும் வண்ணமே நீதிமன்றங்கள் நிறுவப் பெற்று இயங்கி வருகின்றன. தற்போதைய நமது நாட்டுச் சட்டத் தின் முறையின் இலட்சியக் கோட்பாடுகளின்படி நீதிமன்றங்கள் மிகுந்த மதிப்புக்கு உரியனவாகவும், உண்மைக்கும் நீதிக்கும் நேரமைக்கும் ஏதுவாக அமையப் பெற்று திறமை மிக்க சட்ட வல்லு நர்களை நீதிபதிகளாகப் பெற்று உள்ளன. ஒப்பந்தங்களில் ஈடுபட்டு ஏராள்றப்பட்டோ அல்லது மறுசாராரின் தவறுதலால் நஷ்டம் அடைந்தோ வேறு பிழைக்கும்போது உள்ளானேர் தகுந்த நிவர்த்திகளை சட்டமீதியாகப் பைறும் உரிமையுண்டு.

இதனால் ஒப்பந்தங்களைச் சமறிமைக்கப்பட்டோர் எல்லோரும் நீதிமன்றத்திற்குக் கட்டாயம் செல்ல வேண்டுமென்பதல்ல உதாரணமாக மேற்கூறிய ஒருகிளாஸ் சர்பத் ஒப்பந்தத்தை மீறியதாக கட்டாயம் யாராவது நீதிமன்றம் வருவார்கள் அல்லது வரவேண்டும் என்பதும் அல்ல நமது கூற்று. ஆனால் இந்தச் சிறு கிளாஸ் சர்பத் ஒப்பந்தங்களைப் போலவே ஒவ்வொருநிமிடமும் எத்தனையோ மிகப்கபரிய ஒப்பந்தங்களும் ஏற்படுகின்றன இந்த ஒப்பந்தங்களின் மூலம் சட்டப் பிரச்சனைகள் ஏற்படின் நீதிமன்றங்கள் தீர்ப்புக்கூற நேரிடும், இதன் மூலம் மக்களிடைய இக்மன்றங்கள் நியாயத்தை நிலைநாட்டுகின்றன, இதைவிட நீதிமன்றங்கள் இருக்கின்றனவே என்ற உணர்ச்சியாலும் 'மீறினால் நீதிமன்றத்துக்கு அழைக்கப்படுவோம்' என்ற பயத்தாலும் எத்தனையோபேர் ஒப்பந்தங்களையும்

அதன் நிர்ப்பந்தங்களையும் மீறுமல் சரிவர நடாத்தி வருகின்றனர்க் கிடேபோல் நீதிமன்றத்தின் பாதுகாப்பு இருக்கிறதே என்ற நம்பி கையினால் பலர் ஒப்பந்தங்களில் செயல்படுகின்றனர். இதனால் நமது அன்றூடவாழ்க்கையில் நடக்கும் சம்பவங்கள் ஒருவித குழப்பமும் சச்சரவும் இல்லாமல் இருக்க நமது ஒப்பந்தச் சட்டம் வழிவகுக் கின்றது. நமது வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் இன்றியமையாததாக விளங்கும் ஒப்பந்தங்களை நடாத்தி, பரிபாலித்து நிறைவேற்றி அதனை மீறினால் தகுந்த நிவர்த்திகளை அளித்து நீதிமன்றங்கள் மூலம் குற்றஞ்சு செய்வோரைக் கண்டித்துத் தண்டித்து மனித உரிமைகளைப் பாதுகாத்து வியாபாரம், தொழில் போன்ற ஆக்கவேலைகளை ஊக்குவித்து மக்கள் வாழ்க்கையைச் சுப்பிட்சமடையைச் செய்து வருகின்றது எமது ஒப்பந்தச் சட்டம்.

சிறந்த புகைபடங்களுக்கு

சித்ராலயா

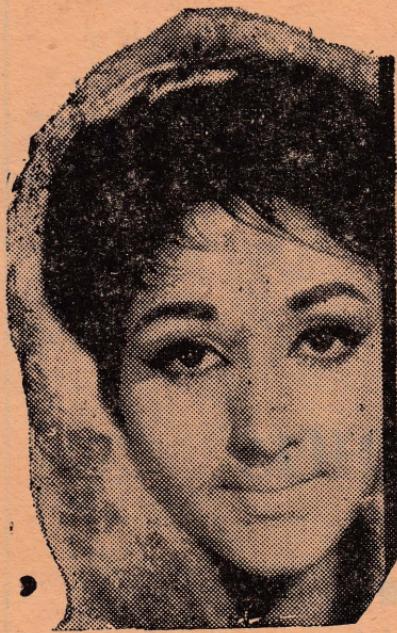
யாழிப்பாணர்.

தொலைபேசி 522

துதியின் காதல்!

என் இதயம் அழுது
கொண்டு இருக்கின்றது. ஓய்ந்த
பாடில்லை. காரணம் அவள் கடித
தத்தில் இருந்த ஒவ்வொரு
சொல்லும் முள்ளாக என்னைக்
குற்றின. அந்தக் கடிதம் தான்
என்னை எதையும் சிந்தித்துச்
செயலாற்றும் மனிதனாக்கி விட்ட

சிந்திக்கிறேன். அவளின் இனி
மையான குரல்கள் காற்றிலே
மிதந்து வந்து கடந்த நினைவுக
ஞேட அழைத்துச் செல்கிறது
நானும் அந்தக் குரலின் இனி
மைக்கு கட்டுப்பட்டு அந்தநினை
வுக் கூடத்துக்கு போகின்றேன்.

து. அவளைச் சந்தித்து மன்
னிப்பு கேட்க வேண்டும் என
நினைக்கின்றேன். வீண்ணேநேடும்
முகிலோடும் விளையாடும் அந்த
நிலவின்ஒளியிலே அவளைப்பற்றிச்

நான் கல்யாணம் ஆகாத
ஒரு பிரமச்சாரி. வயதோ இரு
பத்தொன்பது ஆகிறது. பெற
ஞேருக்கு ஒரே பிள்ளை. தாயோ
தன்னை அத்தையென அழைக்க
ஒரு பெண் வேண்டுமென பிடித்
வாதம் பிடிக்கின்றூர். நானே
அதற்கெல்லாம் தட்டிக் கழுத்து
விட்டு யாழிப்பாணத்தைச் சுற்றி
அலைகின்றேன். காலை எழும்பி
ஞேல் அலுவலகம். மாலை இருப்
பிடம் திரும்புவேன், ஞாயிற்
றுக் சிழமைகளில் கண்ணருவி
தமிழ்ப்படம் ஒன்று பார்ப்பேன்.
இப்படியே வருடம் முன்நாற்றி
அறுபத் தைந்து நாட்கஞம்
கடந்துவிடும், சுருங்கச் சொன்
ஞேல் நான் உணர்ச்சியே இல்
லாத மரக்கட்டடை என்றுதான்
கூறவேண்டும். என்னேடோத்த
வாலிபர்கள் எல்லாம் கல்யா
ணம் செய்து கொண்டு பதினா
றும் பெற்று வாழ்கின்றூர்கள்.
நானே பந்த பாசங்களை யெல்
லாம் வெறுத்து சாப்பாட்டுக்

காரணையும் றூம்கார சொந்தக் காரணையும்தான் பந்தமும் பாசமுமாக கொண்டிருந்தன. தட்டித் தவறினன் தாயின் நினைவு வந்து விட்டால், ஊருக்குப் போய் தாயைப் பார்த்து விட்டு வந்து விடுவேன். அங்கு நிற்ப தென்றாலும் இரண்டு நாட்களுக்கு மேல் நிற்க மாட்டேன். இப்படி என் காலம் சமீந்து கொண்டிருக்கிறது.

ஹோட்டலில் கலப்படச் சாப்பாட்டை சாப்பிட்டு என் உடம்பில் இலேசாக காச்சல் தொற்றி விட்டது. இரண்டு நாட்கள் பிளேன் சோடாவையும் டிஸ்பிரின் குளிகையையும் போட்டுப் பார்த்தேன். காச்சல் நின்ற பாடில்லை. இறுதியாக ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன், என்னை 'அட்மிட்' செய்தார்கள்.

காச்சலின் கொடுமையால் இரண்டு நாட்கள் கண் திறக்க வில்லை. காச்சலின் வேகத்தால் திடை ரென் கட்டிலை விட்டு விழுந்து விடுகிறேன். அப்போது ஒருக்கால் யாராவது தூக்குங்களேன் என்று சொல்வது என்காதில் விழுவதை உணர்ந்து விடுகிறேன். சில வினாடிகளில் மென்கரங்கள் இரண்டு எண்ணை தூக்கி கட்டிலில் படுக்க வைப் பதை உணருகின்றேன். மெது வாக கண்ணைத் திறக்கின்றேன். தன் பூக்கரங்களால் என்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு என்னைப் பார்க்கின்றூள். அந்தப் பார்வை என்னுடம்பில் உயிராற்

றுப்போய் விட்ட உணர்ச்சி நரம்புகளுக்கு உயிருட்டிக் கொண்டிருந்தன நான் 'தண்ணி தண்ணி' என உள்ளுசின்றேன். அப்போது அவள் ஒரு பிளேன் சோடாவை என் வாயில் ஜாற்றுகிறீர்கள். அதுகசந்த போதிலும் அந்த அழகுப் பதுமை ஊற்றிய போது இனித்துக் கொண்டே செல்கிறது. பின்னன்னை கோர்த் தியும் விட்டாள். நான் நிம்மதியாக தூங்கிய போதும் கூடகனவில் அவள்மறுபடியும் நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள். என் உதடுகள் பேசத் துடித்தன. ஆனால் முடியவில்லை. அவளின் நினைவுகள் என் இதயத்தின் அடித்தளத்தில் எக்காளம் இட்டன. என்னுணர்வுகள் கூட்டவிழுத்து விடப்பட்ட காலோகள் போல என்னுடம்பில் ஓடித் திரிந்தன, கனவுகள் மீண்டும்கலைகின்றன; விழித்துப் பார்க்கிறேன்; அவள் அருகில் இல்லை. நான் இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் தூங்கி இருப்பேனேன் சுவரில் தொங்கிய கடிகாரம் காட்டிற்று காச்சலும் சற்றுக் குறைந்திருப்பது போல் இருந்தது.

காச்சல் அகன்று நான்கு நாட்களுக்கு மேலாகி விட்டன ஆனால் டாக்டரோ இன்னும் நான்கு நாட்கள் இருக்கும்படி செய்து விட்டார். நான் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் என்பிபால்லாத கண்கள் மட்டும் அந்த நர்சை பார்க்க வேண்டுமென்த் துடித்தது' இதன் கட்டாயத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்து

தது. அதனால் சம்மதித்தேன்.

அந்த நர்ஸ் பகல் வேளை களில்தான் கடமையாற்றுபவள் காலை ஏழு மணிக்கு வந்தால் மாலை ஏழு மணிக்குத்தான் திரும்புவாள். நானும் அவளைப் பற்றி சிந்திக்க தவறுவதே இல்லை இதுவரை காலமும் நான் போட்டுவெந்த முட்டுக்கட்டையை நானே எடுத்து விடுகிறேன். போலிருக்கிறது. அவள் என்னை நெருங்கி கனிவாக ‘இப்போது எப்படி இருக்கிறது எனக் கேட்பாள். நான் புண்ணகையாலே சுகம் என்பதை உணர்த்தி விடுவேன் அவனும் இன்னும் ஒரு பதில் புண்ணகை உதிர்ப்பாள். அந்தப் புண்ணகையில்தான் எவ்வளவு அழுகு. சிரிக்கும் போது குழிவிழும் கண்ணம்... அது ஒரு தனியழகு. யாராவது அவனுக்கு பட்டம் கொடுக்கும் போட்டி வைத்தால் நான் அவனுக்கு புண்ணகைச் செல்வி என்றுதான் பட்டம் கொடுப்பேன்.

அவளோ என்னுள்ளத்தில் எரிகின்ற நெருப்புக்கு என்னை வார்த்து விட்டாள். நான் பார்க்கும் பார்வைக்கு பதில் பார்வை பார்க்கிறேன். நான் சிரித்தால் அவள் சிரிப்பாள் அவளோடு பேசுவதற்கு ஒவ்வொரு வினாடியும் துடிக்கின்றேன். அந்த சந்தர்ப்பமும் என்னைத் தேடி வந்தது. அவனுக்கு சிங்களத்தில் ஒரு கடிதம் வந்தது. அவள் அதை வாசிக்க முடியாது திண்டாடிவிட்டு என்

விடம் ‘உங்களுக்கு தெரியுமா எனக் கேட்டாள். ஆம் பதில் வித்து கடிதத்தை வாசித்து விளக்கினேன். அவள் அதோடு போகவில்லை முதன் முறையாக என்னைப் பற்றி விசாரித்தாள். நானும் அவளின் கணி முகத் துச்கு கட்டுப்பட்டு யாவற்றை யும் சொல்லி விட்டேன். ஆனால் அவளை நான் கேட்பதற்கு தெரியமில்லாமல்ப் போய்விட்டது. ஆனால் அவளின் அழகை பெயரை கடிதத்தில் இருந்து கண்டு பிடித்து விட்டேன். தேன் மதுரத் தமிழின் அழகான பெயர் கொத்தில் இருந்து தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதுதான் தமிழ்த்தேவி.

அவள் மற்ற நோயாளர் கலைக் கவனிப்பதிலும் பார்க்க என்னைத்தான் அதிகமாகக் கவனித்தாள். அவள் சிவந்த கைகளால் என்னைத்தொட்டு வாயில் மருந்தை ஊற்றும்போது நான் இத்தப் பூலோகத்தில் இருப்பதாக எனக்குப் புலப்படவில்லை. ஏதோ கற்பனை உலகத்துக்கு போய் விட்டதாக நினைப்பு. ஆனால் என் அர்த்தமற்ற என்னைக் கோட்டைகளை உடையச் செய்து விட்டு உடன் போய்விடுவாள். என்தாய் எனக்குச் சொல்லுவாள், ‘எனக்கு மருமகள் ஒருத்திவர வேண்டுமானால் குணம், அழுகு, கல்வி, நடைபாவனை எல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்பார். அதனால் எத்தனை பெண்களைப் பெற்ற தந்தை மார்கள் மாப்பிள்ளை தேடி

வந்து அம்மாவிடம் தட்டுப்பட்டதும் உண்டு.

இந்த அம்மாவுக்கு எங்கே நல்ல மருமகள் - அதாவது எனக்கு மனைவியாக கிடைக்கப் போகிறானேன் நான் நினைப்ப துண்டு. இந்த நூற்றுண்டில் மினிக் கவுன் மங்கைகளையும் கொண்டையில்லா ஐரோப்பிய பாழின் மங்கைகளையும் காண வாட்ம தவிர சேலையுடுத்த அழ கான பூச்சரம் சூடிய பெண் களை யாரும் காண முடியாது. ஆகவே அம்மாவுக்கு மருமக ஞம் கிடையாது; எனக்கு மனை வியும் கிடையாது. தனிக்கட்டையாக இருக்க எனக்கு விருப்பந்தானே! ஆனால் இன்றிவள் தான் என்மனைவியாக வேண்டும் என என்னுளாம் துடியாய்த் துடித்தது. திருமணம் வேண்டாமென இருந்த எனக்கு இவ்வோக் கண்டவுடன் அதிலும் மோகம் கொண்டேன். இவ்விடம் கொண்ட என் முடிவை மாற்ற என்னால் முடியவில்லை. மாற்றினால் எனக்கிந்த உலகம் இருண்ட மாரித்தான் இருக்கும். ஒரு ஆனுக்கு ஒரு பணபான பெண்மீது ஏற்படும் காதல்தான் என்றும் இல்லற மாக இனித்துக் கொண்டே இருக்கும். ஆனால் கவற்சிக் கன்னியிடம் கொண்ட காதல் இலவங்காய் போல கடைசியில் வெடித்துப் பறந்து விடும். இவ்வோ பணபானவள்; இனியவள்; எனிதயத்தில் நிறைந்தவள். இவ்வின்றி நானில்லை என்னும் முடிவை என்மனம்

என்னை அறியாமலே ஏற்றுக் கொண்டது.

நான்கு நாட்களும் காற்றுய் பறந்து விட்டது என்பிரியத்துக் குரியவளை பிரிய மனவில்லாமல் இருந்தது. டாக்டர் இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்கு இருக்கச் சொல்லமாட்டாரா என நினைத் தேன். ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறுமுன் அவ்வோச் சந்திக்கச் சென்றேன். முதன்முறையாக அவளின் பெயரைச் சொல்லி அழைத்தேன் அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். இரண்டு நிமிடங்கள் யாருமே பேசுமுன் வரவில்லை. நான்கு கண்கள் மட்டுமே உறவாடின் மீண்டும் அவளே என் நலனைப் பற்றிக் கேட்டாள். நானும் பேசினேன் அவ்வைப் பற்றிய விபரமெல்லாம் அறிந்து கொண்டேன். நான் போவதாகச் சொல்லி விடைபெற்றேன். ஆனால் என்னுள்ளக் கிடக்கையை மட்டும் வெளியிட தெரியம் வரவில்லை. என்அறைக்குப்போய் அவளுக்கென் ஆசைகளைக் கொட்டி மடல் ஒன்று வரைந்தேன்.

என் பிரியத்துக்குரிய தமிழ் தேவி!

இம்மடலை நீ வாசிக்கும் போது என்ன நினைப்பாயோ நான் அறியேன்? யாரோ அந்தியன் கடிதம் எழுதுகிறேன் என நினைப்பாயோ அல்லது எனக்குரியவர் கடித உருவில் வந்திருக்கின்றார் என்று நினைப்பாயோவென நான் சிந்திக்கின்றேன்:

உன்னைக் கண்ட நாள்முதலாய் நான் இந்த ஐஞ்மத்தில் இருப்பதாக புலப்படவில்லை. ஏதோ ஒரு மாற்றுலகத்தில் பறந்து கொண்டிருக்கின்றேன். இந்தப் பிறவியில் கடவுள் என்முன் தோன்றி என்ன வரம் வேண்டும் என்று கேட்டால் தமிழ்தேவி என்னும் தங்கரத் தினத்தைக் கொடுத்தால் போதும் என்பேன். ஆயிரம் ஆயிரம் எண்ணைப் பூக்களால் கட்டி யெழுப்பிய என்காதல் நெஞ்சத்தை உன்னிடம் தந்து விடுகிறேன். அன்பார்ந்தவளே ஏற்றுக் கொண்டுவிடு! காலம் என்ற தடாகத்திலே வாழ்வு என்ற மல்லரை நாயிருவரும் பயிர் செய்குவோம். ஆருயிரே சம்மதம் தந்துவிடு! உன்னன்பு சொரிந்த கனிமுகத்தை என்பக்கம் காட்டிவிடு!

தேவி! உன்னைக்கண்ட நாள்முதலாய் நீதான் என்னிதயத்துச்க்கரவர்த்தினி எனபிரதிக்கினை பண்ணிவிட்டேன்.

அமுதமே! எழிலரசியே! உன்னிதயத்தில் குடியிருப்பவன் நானுக இருக்க சந்தர்ப்பம் தந்துவிடு. என் அன்பே! என்னிதயம் என்ற கோவிலில் வீற்றிருக்கும் காதல் தெய்வமே என்காதலை ஏற்றுநல்ல மடலொன்று வரைவாயென எதிர் பார்க்கி ரேன்.

இப்படிக்கு

உன் உள்ளங்கவர்த்த கள் ஓன் வசிகரன்

கடிதம் அவளிடம் சேர்ப்பித்து விட்டேன். காத்திருக்கின்றேன். நாட்கள் இரண்டு நாட்களாகி விட்டது பதில் இல்லை. ஒருவாரம் ஆகியது பதிலில்லை. மாதம் ஒன்றுக்குப் பின்தான் அந்தக் கடிதம் வந்தது. பிரித்துப் படிக்கிறேன். எனதையம் பொசிங்கிக் கொண்டே போகின்றது.

பன்புக்கு அரசனை வகிகரனுக்கு,

மிஸ்டர் வசிகரன்! ஆஸ்பத்திரியில் ‘நாஸ்’ ஐக் கண்டதும் காதல் பிறந்து விட்டதோ நீங்கள் புரிந்துகொண்டது தவறு எந்த நர்ஸம் நோயாளியுடனின் முகமாகத்தான் பழகவேண்டும். கடமையும் கூட இப்படி கூறுகிறேன் என்று கோபப்படாதீர்கள். மன்னித்து விடுங்கள் அடுத்து சகோதரி போல் உ.ங்களுக்கு ஒருவிடயம் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள் பெண் என்றால் ஆண்கள் காதலிக்கத்தான் பிறந்தவர்களை என்ன வேண்டாம். ஒவ்வொரு பெண்ணும் ஆனுடன் சங்கமமாகித்தான் வாழுகின்றார் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனாலென்னைப் போன்ற பெண்களுக்கு ஆண்கள் மலருக்கு மலர்தாவும் வண்டுகள்! அது என்வாழ்வில் நிருபிக்கப்பட்டு விட்டது. ஆதலால் நான் எந்த ஆன்மகளையும் ஏற்றுத்துப் பார்ப்பதில்லை என்கணவன் என்னைப் பிரிந்து இன்னொரு பெண்ணேடு வாழுகின்றார். என்னை விவாகரத்து

கூட செய்து விட்டார். எந்தப் பெண்ணும் உங்களோடு பழகி மலும் அசைத்தறை புரிந்து கொள்ள வேண்டாம். நான் உங்களை குற்றம் சொல்லவில்லை ஏனெனில் ஆண்கள் இதயம் பல வீனம் என்பது பெண்களுக்குத் தெரியும். கணவர் என்னோச் சட்டப்படி பிரிந்தாலும் நான்வரை என்மனதைவிட்டு அகற்றவில்லை ஆகவே உங்கள் கோரிக்கையை நிராகரிக்கின்றேன்.

இப்படிக்கு

தமிழ்தேவி

அவளிடம் மன்னிப்பு கேட்க ஒடுகிறேன் அவள் வேறாருக்கு மாற்றலாகப் போய்விட்டாள். அந்த இடத்துக்கும் போகின் றேன் அவளோச் சந்திக்க முடிய வில்லை. இன்னமிம் அவளைத் தேடி ஸ்லைகின்றேன்.

★ ★ ★

விரைவில்லதயமாகிறது
யாழ் நகரில் ஒரு புதிய

நாடக மன்றம்

அகில இலங்கை ரீதியில்
அங்கத்தினர்கள்

சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்

‘விபரங்கள்

விரைவில் வெளிவரும்’

அமைப்பாளர்:- எஸ். எஸ். சிவம்
207, கே. கே. எஸ். ரேட்,
யாழ்ப்பாணம்.

★ ★ ★

லஞ்சம் கிராடுத்து வேலை பெறும்!

சொன்னவர்:

பேராசிரியர் மு. வ.

அன்புடைய இளையரே,

நலம்: கடிதம் பெற்றேன். இவ்வாறு துயரக் கடலில் வருந்துவோர் பலர் உள்ளனர் என்று நீங்கள் உணர்ந்தது நல்லது. உலக வாழ்க்கையில் இன்பம் துன்பம் இரண்டுமுண்டு; ஆசையைக் குறைக்கக் குறைக்கத் துன்பமும் குறையும்; இன்பமும் குறையும், இது முன்னோர்கள் கண்ட முடிவு. இன்றைய வாழ்க்கைக்கும் இது ஓரளவு பொருந்துகிறது. ஆனால் உணவும் உடையும் வீடும் ஆகிய அடிப்படைத் தேவைகளுக்கு ஆசைப்படாமல் இருக்க முடியாது, வேலை தேடுங்கள். விடாழுயற்சி வேண்டும். இலஞ்சம் கொடுத்தாவது வேலை பெறுங்கள் என்பேன். நாட்டின்தீமைக்கு நாமும் இரையாக வேண்டியுள்ளது, துறவி ஆகாமையால், சில வேலைகளில் துறவியையும் விடுவதில்லை. துணிவு இருந்தால், ஒரு யந்திரத்தோடு கைத்தொழில் தொடங்கலாம். வேலை கிடைத்தால், அதனேடு இதனையும் மாலைக் கடமையாகக் கொள்ளலாம். ஒரு தையல் யந்திரம் ‘அப்பர் டிவிஷன் கிளார்க்’ வேலை போன்றது...

சங்கம்

தமிழக்கு வசந்தம்!

எம். சி. யேஷுதாஸ்

கி.பி. முதல் ஆண்று நூற்றுண்டுகள் தமிழக வரலாற்றில் ஒரு வசந்த காலம். என்னில் அக்காலத்தில் சிறந்த மன்னர்கள் தமிழ் நாட்டில் ஆட்சி செய்தார்கள். ஆனால் நமது துர்அதிர்ஷ்ட வசமாக சங்க நூல்கள் இவர்களைப் பற்றிக் காலவரையோடு அறிவிப்பதில்லை. தவிர, சங்க நூல்களில் ஒவ்வொன்றும் தின்னமாக எப்பொழுது எழுதப்பட்டது என்றநாம் தெரிந்து கொள்ள வழியில்லை. வரலாற்று நோக்கோடு நாம் பார்க்கும் பொழுது இவர்களில் சிலரை மட்டும் நாம் ஒழுங்குபடுத்திக் கூறக் கூடும். உருப்பேற் இளஞ்சேட் சென்னி, அவன் புதல்வன் கரிகாலன், கரிகாலன் புதல்வர் நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி இவர்கள் அக்காலத்திய சோழர் மன்னர் என்றும், முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்ற இவர்கள் பாண்டிய அரசர்களில் காலவரையறையோடு ஒழுங்குபடுத்தக் கூடிய வர்கள் என்றும், இமயவரன் நெடுஞ்சேரலாதன், அவன் மகன் சேரன் செங்குட்டுவன். அதற்குப் பின் மாந்தரஞ்சேரல், இரும்

பொறை என்ற இவர்கள் அக்காலத்திய சேர மன்னர்கள் என்றும் நாம் கூறலாம்.

அக்காலத்திய மன்னர்கள் போரில் எத்தகைய ஊட்கம் காட்டினார்களோ அதைவிட இன்னும் அதிதமான ஊக்கத்தை நல்ல முறையில் அரசாட்சி செய்வதி லேயே காட்டினார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும்.

தலைநகரிலே அரசனுக்குதவியாக எண்பேராயம், ஐம்பெருங்கும் என்ற இரண்டு ஆயங்கள் இருந்தன என்பதை சிலப்பதிகார ஆசிரியர் கூறுகின்றன. ஆயினும் இவர்களில் யார்யார் அங்கம் வகித்தார்கள் என்பதைப் பற்றி அந்நால் உரை ஆசிரியர் காலந் தொட்டு இன்றுவரை கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்து கொண்டு தான் வருகிறது. ஆயினும் பொதுவாக கூறுமிடத்து, முதலில் கூடியது மந்திரிசபை என்றும் பின்னர் கூடியது மக்கள் சபை என்றும் நாம் ஒருவாறு ஊக்கலாம்.

அரசன் செக்கோல் முறைத்தவறினால் அதை உடனுக்குடன் எடுத்துக் காட்டக் கூடிய குடிமக்கள் அக்காலத்தில் இருந்தார்கள். அரசன் செங்கோல் முறை

தவறினால் அதைத் தன் கண்ணீரால் அறிவித்த பாவை ஒன்று புகாரில் இருந்ததாக சிலப்பதி காடம் கூறுகிறது.

பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியன் மந்திரி சபையில் ஆலோசனை கேட்காமல் தான் தீர்த்த தீர்ப்பு அநீதியானதை அறிந்ததும் தன்னைத் தானே அழித்துக் கொண்ட கதையைப் பார்ப்போம்.

மன்னனின் மனைவி கோப்பெருந் தேவியார் முதல்நாள் இரவு தான் கண்ட தீக்கருவை அரியணை மீதிருந்த. கணவனிடம் உரைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது பெருஞ் சீற்றத் துடன் வாயிலை அடைந்த கண்ணகி தன் வரவை வாயில் காப்போனால் அறிவித்துச் சென்று, அவன் முன் நின்று, அவன் கேட்பத் தன் ஊர், பெயர், முதலிய வற்றையும் தன் கணவனை மன்னன் ஆராயாது கொண்ற கொடுங்கோண்மையையும் அஞ்சாத இடித்துரையால் எடுத்தி யம்பி, தன் கணவன் கள்வன் அல்லன் என்று தெரிவித்தற் பொருட்டுத் தன் சிறம்பினுள்ளள்ள பரல் மாணிக்கம் என்றாள், அரசன் தன் தேவி சிலம் பின் பரல் முத்தென்றாள். கோவலனிடமிருந்து கொண்ட சிலம்பை வருவி ததுவைக்க அதனை கண்ணகி உடைத்தாள். உடைக்க அதில் இருந்து மாணிக்கப் பரல் அரசன் முன் தெறித்தது, அதுகண்ட அரசன் நடுநடுங்கி.

“பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட யானு அரசன்? யானே கள்வன்! மன்பதை காக்குங் தென்புலங் காவல் என்முதற் பிழைத்தது, கெடுக்கென் ஆயுன்!”

ஆம் பொற்றெழுபில் செய்யும் கொல்லனுடைய பொய்யுரை கேட்டு முறை பிழைத்த யான் ஓர் அரசனு வ தே? ஆகேன். கள்வனென்று யான் துணிந்த அக் கோவலன் கள்வனல்ன், யானே கள்வன்! மக்கட் கூட்டத்தினைப் புரக்கின்ற பாண்டி நாட்டு ஆட்சி என்னை முதலாகக் கொண்டு தவறுற்றது என் வாழ்நாள் அழிவுறுவதாக எனச் சொல்லி அரசன் அமர்ரானுன்.

கணவன் செய்த தவறின் தண்டனையை அனுபவிக்க அவனுடன் அவன் மனைவி கோப்பெருந்தேவியும் அவனின் பாத அடிகளைத் தொழுது கொண்டு துஞ்சினாள்.

குடி மக்களில் ஒருவரை அநியாயமாகக் கொன்றதற்காக தன் உயிரையே தியாகம் செய்த நெடுஞ்செழியன் போன்ற பல மாமன்னர்கள் வாழ்ந்த காலம் தான் சங்ககாலம் எனும் வசந்த காலம். இக்காலத்தில் பலப் பல விதமான தமிழ் வளர்ச்சிகள் தடந்திருக்கிற படியால் இக்காலத்தை தமிழுக்கு ஒரு வசந்த காலம் எனக் கூறுவதில் எவ்வித வேறுபாடுமில்லை.

உள்ளக் கிளர்ச்சி

— இராஜம் புஸ்பவளம்

கதிரவனின் பொற்கரங்கள் அப்பூஞ்சோலையைப் பண்மடங் காக்கிக் கொண்டிருந்தது. எங்கும் பொன்மயமான எழிலின் கோலம், அழிகிற்கு அழகு செய் தாற்போல் பொற்பாவையாய் மல்லிகா அமர்த்திருந்தாள்: அந்த எழிலைப் பார்த்துப் பூரிப் படைந்தவாறு அருகே அமர்ந்திருந்தான் சேகர். அழகிலே குறைவேயில்லை.

மல்லி? என்ன மெளன்மா கவே இருக்கியே! என்னேடு கோபமா? என்றவாறு சேகர் ஆதுரத்துடன் அவளை நோக்கினான். அவளது சிரிப்பில் கலந்து நின்ற அந்த ஏக்கம் பெருமுச்சாய், நெடுமுச்சொரிய அவன் தலை குனிந்து கொண்டான்— அவளது குனிந்த தலை நிமிரவேயில்லை— அவளின் பார்வையும் எங்கே தொலைவில் ஒர் மலையில் படர்ந்த பனிப்படலத் தின் மீது— குனிய வெளியைப் பார்க்கும் நிலையில் லயித்திருந்தது.

மல்லிகாவின் பெற்றேர் அந்த எல்லேடின் சொந்தக் காரர்கள். மல்லிகா ஒரே ஒரு மகளாகப் பிறந்ததனால்தானே அவளை அவளிஸ்டப்படி படிக்க வைத்து — வளர்த்தனர் சுதந்திர மங்கையாக வளர்ந்த

மல்லிகா பல்கலைக் கழகம் புகுந்தாள் கல்வியில் நாட்டமுடன் முன்னேறுகையில் — அவளை துகயல் விழிகளில், கட்டமுகன் சேகரின் சுந்தரரூபம் பதிந்தது. பெண்மையின் நாணம் காரணமாக அவளோ தன் மனதில் எழுந்த ஆவலை அடக்கினாள். ஆனால் துணிவள்ள சேகர் அவளுள் எது தைப் புரிந்து தானே தோழனுகி, அவளைக் காதலிப்பதாகவும் கூறினான். அவளது ஆனந்தத்திற்கு எல்லையேது! ஆடினாள், பாடினாள் — பெற்றேரின் சம்மதத் துடன் சேகரின் மனைவியானாள் அவள்.

கண்ணினரந்த கணவளைச் சில மங்கையர் விரும்புவர்-சிலர் கல்வி மிக்கவனை விரும்புவர்-சேகர் கல்வி-அழகு-குணம் அனைத்திலும் இணையற்றவனாக விளங்கி அன்பினை சொரிந்தான். மல்லிகாவின் தந்தையும் ஏற்ற மாப்பிள்ளை கிடைத்த மகிழ்ச்சி யில், மனைவியோடு சொந்தலூரான அச்சவேலிக்குத் திரும்பி விட்டார். எல்லேட்ட பொறுப்பை சேகர் ஏற்றுச் செய்து வந்தான். அவன்தான் இப்போது அதன் நிர்வாகி-உரிமையாளன் எல்லாந்.

ஆரம்பத்தில் இன்பமயமான குறைவில்லாத மல் லி கா விள் வாழ்க்கை பத்து ஆண்டுகளின் பின்.. ஏனே மதலையில்லா ஏக்கத்தில் துடித்தது. அவனது நெஞ்சக் கோவிலில் தெய்வமாய் வீற்றிருக்கும் சேகர் மீதே எரிந்து விழும் அளவு அவருக்கு இப்போது ஏக்கம் நின்றது. எங்கும் எதிலும் பற்றில்லாத வாழ்க்கை.

ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை திருமணத்தினால் பூரணத்துவம் பெறுவதில்லை-ஒரு குழந்தைக் குத் தாயாகும் போதுதான் அவள் வாழ்வு பூரணத்துவம் பெறுகின்றது. இதை எவரும் மறுக்க முடியுமா? மல்லிகாவுக் நேராத கோவில் இல்லை. போகாத டாக்டர்ஸில்லை-ஆனால் காய்க்காத மரமாக அவள் நின்றுள்.

சேகருக்கு மட்டும் மனம் பூரித்தா கிடக்கின்றது. அவனுள்ளம் இறுதலைக் கொள்ளி எறும்பாய்த் தவித்தது. மழலையில்லா ஏக்கம் ஒரு புறம் மனையாட்டியின் மெனனவிரதம் ஒரு புறம்-யந்திரமாக வாழ்ந்து வந்தான். பத்துப் பதினைந்து பின்னை கஞ்சன் அவதியறும் பாட்டாளி மக்களையும் பணமெத்தையில் புரஞும் தன் வீட்டினையும்-மலட்டுத் தன்மையையும் என்னையென்ன அவன் நெஞ்சம் குழுமம்-காலப்பெருவெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடிய வண்ணமிருந்தது.

அன்று அவனது எஸ்டேட் டில் புதிய தலைமைக் குமஸ்தா வேலை ஏற்றுன். அவனது இளம் மனைவிக்கும் குழந்தைக்கும் அவனது மாளி கைக் க்கு அருட்கை அடுத்த மலையில் ஓர் வீடு கட்டிக் கொடுத்தான். அது அவனது ஆபீஸ் அருகே வசதியாக அமைந்திருந்தது. சேகர் வீட்டில் இருந்து பார்த்தால் கணபதி வீடு தெரியும் கணபதி அடக்கமாக சேகருடன் பழகி வந்தான். அவனது மனைவி நல்ல அழகி. அவர்களது இரண்டு வயதுப் பெண் குழந்தை சாந்தி யோ கண்டவரை மயக்கும் அழகிய குழந்தை-சேகரின் மனம் அக் குழந்தையிடம் லயித்தது. அந்தக் குழந்தை சாந்தியும் சேகருடன் ஒட்டிக்கொண்டது. இரு உள்ளங்களின் பினைப்பிலும் ஒரு பாசம்-அதனை கணபதியோ கணபதிதியுன் மனைவியோ கலைக்கவில்லை. சேகர் ஆபீஸ்மக்குப் போகும்போதும், வரும்போதும் அங்கு சென்று கொஞ்சிக் குழாவி விட்டு வகுவான் ஆனால் சாந்தி யிடம் அவன் பேசிக்களிப்பதை அவனது அன்னை கணபதியின் மனைவி பார்த்துச் சிரிப்பாளே தவிர ஒருநாளும் பேசவே மாட்டாள் ஆனால் மல்லிகாவின் உள்ளம் வரவர அனவில் விழுந்த புழுப்போல் துடித்தது. காரணம் இல்லாமல் சேகர் மேல் எரிந்து விழுந்தவருக்கு தன் ஆற்றுமைதான் சேகரின் மனமாறுதலுக்குக் காரணம் என்று துடித்தாள்-குழந்தை சாந்திமேல் வர

வர வெறுப்பு மிகுந்தது. பொரு மைத் தீ-கூடி அவள் உள்ளத் தோடு போராடினான்.

நெடுநட்களாக அவள் து நெஞ்சம் குழுறும் எரிமலையா னது மல்விகா மதலையில்லா ஏக் கத்தினாலும் வெறுப்பினாலும்— சேகரை வெறுத்தாள்; அதோடு சேகர்மீது தவறான அபிப்பிரா யம் ஏற்பட அவனை விஷமென ஒதுக்கினான் ஆம் சேகர் அங்கு போகக் காரணம். சாந்தியின் தாயார் தான் என என்னி னான். செகர் ஒருநாள் சாந்தி யுடன் விளையாடிவிட்டு வந் தான். அவளது கேஸபம் எரியும் வேள்வித் தீயாயிற்று.

“இன்னும் இருந்துவிட்டு வரலாமே!”

“இல்லை—மல்லி: வந்து... குசுந்தை பெயரைக் கூறினால் அவள் வேதனைப்படுவாள் என அவன் தயங்கினான்...

“என்ன-இல்லை எனக்காத் தெரியாது! நீங்கள் இப்படியே அங்கே போகக் காரணம் என்ன? எல்லாம் அந்தச் சண்டாளி தான்”

‘மல்விகா’

“ஏன் அவளோ ஏசினால் உங்க உடம்பு எரிபுது?”

“‘ஜேயோ! மல்லி, அவள் பாவம்!’”

“பாவம்தான்—எனக் குத் தெரியாது-குழந்தையின் சாட்டைச் சொல்லி—” அவள் அழு

தாள் அதற்குமேல் அவள் அங்கு நிற்கவில்லை அவளே அழுது கொண்டிருந்தாள்.

இருநாட்களாக கணபதி வீட்டிற்கு சேகர் போகவில்லை. நித்திரை வராததால் கட்டிலில் புரண கொண்டிருந்தாள். சாந்தி தத்தி தத்தி அவன் முன் வந்தாள். மலையிறங்கி எப்படித் தான் வந்தாளோ?

மாமா! மாமா என்றபடி வந்தாள் கரத்தில் அழிய பொம்மை ஒன்றிருந்தது. மல்லி காவின் அனல் கக்கும் பொரு மையின் மெம்மை அறியாத அச்சிறுமி “மாமி மாமா எங்கே” என்றான். மல்விகாவின் உள்ளம் நெய்யிட்ட தீயாய் எரிய அவள் சாந்தியின் கையிலிருந்த பொம் மையை பிடுங்கி, கீழே மலையடி வாரம் வீசினான். பொம்மை வீசப்பட்ட அதிர்ச்சி நீங்குமுன் “ஜேயோ சாந்தி” எனக் கதறிய வாறு எழுந்தாள் அவள். அது கனவு என தெரிய வில் நியிடங் கள் சென்றன. நித்திரை வரா மனி கட்டைச் சுவரருகே அமர் திருந்த சேகரும் மல்விகாவின் கதறல் ஒசை கேட்டு வந்தான் ‘என்ன மல்லி என்ன? என்றான்.

“அத்தான் என் பொரு மையால் நான் சாந்தியைக் கொல்லப் பார்த்தேன்” என அழுதபடி தன் கனவைக் கூறி முடித்தாள். சேகர் சிரித்தபடி கேட்டான்.

“சாந்தியை பார்ப்போமா
அத்தான்?”

“இந்த அர்த்த இராத்திரி
விலா!”

“என் எனக்குத் துடிக்
கிறது?”

“மல்விகா அவர்கள் இப்
போது ரயிலில் போய்க் கொண்
திருப்பார்கள்”

“என்ன ரயிலிலா?”

“ஆம் மல்வி! கணபதி நீ
என்னேடு பேசிக்கொண்டிருந்
ததைக் கேட்டானும் எனவே
தன் மனைவி மீது ஏற்பட்ட சந்
தேகத்தை தீர்ப்பதற்கு ராஜி
ஞமா செய்துவிட்டு போய் விட்டான்.”

“என்ன! மனைவி மீது பழி
சுமத்தியதாலா? அத்தான்”

“ஆமாம் மல்வி! சாந்தியின்
தாய் மீது தன் உயிரையே
வைத்திருந்தான். ஏனென்றால்
அவள் அழிதான் ஆனால் —
அவள் ஊமை!”

“என்ன ஊமையா?”

“ஆம் மல்வி எல்லாச் செல்
வழும் உடையவளேன் என்னி
பொருமை பட்டாய் — ஆனால்
ஊமை அது அவள் குறை!”

“புரிகிறது அத்தான்-உல
கில் எல்லாருக்கும் எல்லாமே
நிறை வைத் தருவ தில் லை—
குறைகள் ஏதேனும் இருக்கும்
அந்தக் குறையை என்னி
வாழ்க்கையைப் பாழாக்கக்
கூடது என்பது இப்போது
தான் புரிகிறது—குறையுள்ள
மனைவி மீது கணபதிக்குள்
அன்பு—ஆம்— அவள் கண
வன் மார்பில் முகம் புதைத்துக்
கொண்டாள்.

சுத்தமும் சுவையும் கொண்ட

ஈவ உணவுக்கும்!

தித்திக்கும் பலகார வகைகளுக்கும்

சிறந்த இடம்

“ஹோட்டல் மிருந்தாவனம்”

தெளீர் விருந்துகளுக்கும் திருமண வைபவங்களுக்கும்
விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்கும்

குறித்த நேரத்தில் ஓட்டர்கள் செய்து கொடுக்கும்
ஒரே ஸ்தாபனம். இன்றே வருகை தாருங்கள்

144. ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

பெண்ணுரிமை

விடுத லைக்கு மகளிரெல் லோரும்
வேட்கை கொண்டனம்; வெல்லுவம் என்றே
திடம னதின் மதுக்கிண்ண மீது
சேர்ந்து நாம்பிர திக்கினை செய்வோம்.

உடைய வள்சக்தி ஆண்பெண் ஸிரண்டும்
ஒருநி கர்செய் துரிமை சமைத்தாள்;
இடையி லேபட்ட கீழ்நிலை கண்மார்,
இதற்கு நாமோருப் பட்டிருப் போமே?

திறமை யால்லிங்கு மேனிலை சேர்வோம்;
தீய பண்டை இகழ்ச்சிகள் தேய்ப்போம்;
குறைவி லாது முழுநிகர் நம்மைக்
கொள்வ ராண்க ளனிலவ ரோடும்

சிறுமை தீரநந் தாய்த்திரு நாட்டைத்
திரும்ப வெல்வதில் சேர்ந்திங் குழைப்போம்;
அறிவி முந்தது பண்டை வழக்கம்;
ஆணுக் குப்பெண விலங்கெனும் அஃதே.

விடியும் நல்லொளி காணுதி நின்றே,
மேவு நாக ரிகம்புதி தொண்றே.
கொடியோர் நம்மை அடிமைகள் என்றே
கொண்டு, தாம் முதல் என்றன ரன்றே.

அடியோ டந்த வழக்கத்தைக் கொன்றே.
அறிவு யாவும் பயிற்சியில் வென்றே
கடமை செய்வீர். நந்தேசத்து வீரக்
காரி கைக்கணத் தீர், துணி ஏற்றே.

நக்கயார் சீதும்புர்

நவநாதரிஹ

நகைகளுக்கும்
வைரங்களுக்கும்

இலங்கையில் புகழ்பெற்ற ஸ்தாபனம்

கே. ஏ. எம். மீருன் சாஹிப்

காஞ்சிரத்தூர்

(தொலைபேசி: 585)

யாழ்ப்பாணம்

MALARVIZHI

For

Sparkling

BLOCK
MAKERS

P
H
O
T
O
G
R
A
P
H
S

காவுப்பாளி

JAFFNA

DIAL : 7067

ஆசிரியர் எம். சி. யேசுதாஸன் அவர்களால் நாவலன் பதிப்பகத்தாருக்காக நாவலன் பதிப்பகத்தில் அச்சிட்டு 193. படுத்துவதீதி, நல்லூரில் இருந்து வெளியிடப்பட்டது.